

vzw KINDERFOOR presenteert

De Moord Op Bertrand Flandries

n.a.v. het
MOORDSTEUNTJE
in
HUIS ANDRIES - Kuurne

30 april - 1 en 2 mei 1999.

Dieter Duyvejonck
Jean-Marie Ongenaert

Deel 1 : De Personages.

We zijn in het gezegende jaar 1897. De tijd van de Aristocratie in het vroege België. Het is een koude aprildag, meerbepaald de 11e april. Toch is er feest ten huize van **Bertrand Flandries**. Bertrand Flandries is immers al jarenlang eigenaar van een goeddraaiende brouwerij. Hun winstmarge is groot en ook de kwaliteit van het bier mag er zijn. Ze steken al jarenlang de kroon boven hun geduchte concurrent **Frans Milfat**. Deze is ook brouwer, maar haalt bijlange zoveel geen omzet als Flandries.

Bertrand Flandries, 58 jaar, is getrouwd met **Marie-Antoinette de la Fontaine**. Zij is een lid van de omlaaggevallen adel in België. Jammergenoeg voor haar ging het familiefortuin aan haar neus voorbij en ging dat allemaal naar haar oudere broer, die verder in het verhaal eigenlijk geen belang meer heeft.

Flandries en Marie-Antoinette hebben drie kinderen : 1 dochter **Elisa Flandries**, en twee zonen, **Jean-Luc Flandries**, die echter gestorven is aan een longziekte, en **Remi Flandries**.

Remi Flandries is eigenlijk een onwettig kind van Bertrand, t' is te zeggen : Bertrand is wel de vader, maar de moeder is eigenlijk **Seraphine Delanghe**, een vroegere huishoudster van de familie, die nu niet meer bij de familie werkt. Ze is er eigenlijk met een gouden handdruk de deur uitgezet. Remi daarentegen mocht wel blijven. Om de schande te vermijden, werd hij zogezegd het kind van Marie-Antoinette.

De dochter van Bertrand Flandries, Elisa, is pas gehuwd met **Hilaire Deschutter**, de zoon van **Gabriël Deschutter**, die burgemeester is van de stad. Elisa is wel uit liefde met Hilaire getrouwd, maar hij, Hilaire is eigenlijk een nogal verwaande kerel, hij stoeft er mee dat zijn vader de burgemeester is en dat hij later ook, in opvolging van zijn vader, burgemeester zal worden. Het zit zo een beetje in de familie. En het zou o zo jammer zijn, die traditie kwijt te spelen.

Bertrand Flandries beoogt eigenlijk ook een politieke carrière en hij heeft een doordachte, maar wel efficiënte strategie uitgedokterd, en de verkiezingen zijn in zicht en de kiezers neigen meer naar Flandries zo te zien.

Bertrand Flandries, is eigenlijk altijd een vrouwenzot geweest. Zijn huwelijk met zijn vrouw Marie-Antoinette is eigenlijk niet meer dan een verstandshuwelijk. Hij is haar ondermeer getrouwd omwille van haar adellijke titel. Zelfs al bezat Marie-Antoinette geen rooie duit. En voor haar was het ook een buitenkans want Bertrand bezat wel de rijkdom die zij wenste.

Bertrands vrouwenzot-zijn was vroeger duidelijk te zien aan zijn stiekeme relatie met Seraphine Delanghe, de echte moeder dus van Remi. Nu heeft Bertrand al een tijdje een minnares in de gedaante van **Martha Vanderkere**, het dienstmeisje van de familie Flandries. Vroeger was het een passionele relatie, maar sedert Martha in contact is gekomen met **John Bridges**, Engelsman en vriend des huizes, hebben Martha en John een andere relatie, achter de rug van Bertrand Flandries om. Martha houdt nu eigenlijk de schijn op tegen Bertrand, omdat hij haar financieel nog steeds bevoordeelt, toch is ze de relatie beu, omdat ook John een rijke man is en omdat ze niet langer naar de pijpen van Bertrand wil dansen. Als ze met John zou trouwen, dan zou ze op slag geen dienstmeisje meer zijn, maar wel zelf de vrouw des huizes.

John Bridges is dus een goede vriend van de familie en is een jeugdvriend van Bertrand. Het zijn boezemvrienden.

Het overige personeel van de familie is de **Butler James**, die al jarenlang onderbetaald wordt, zo vindt hij. Verder hebben we nog **Maurice Degraeve**, de boekhouder van de familie, die al jarenlang het geld van Flandries op zijn eigen rekening heeft gezet.

Tenslotte nog **Lucas Spillevoet**, de kok van de familie. Op het eerste zicht een betrouwbaar figuur, doch het was in feite Lucas die de formule van het Flandries-bier heeft uitgevonden. Hij is altijd al jaloers geweest omdat Flandries zijn formule stal, maar omdat

Lucas bij hem werkte, werd dat in die tijd de normaalste zaak van de wereld gevonden. De maat is echter vol voor Lucas en hij is intussen een spion van de andere brouwer, Frans Milfat dus.

Diezelfde Frans Milfat heeft trouwens, om de cirkel rond te maken, nog een stiekeme affaire met Marie-Antoinette, de echtgenote van Bertrand.

Op de avond van de moord is er echter nog een figuur in het spel gekomen, een zekere **Elvira Van Sandt**, die schijnbaar toevallig voorbijkwam toen haar paardenkoets waarin ze reed, een wiel verloren had en zij hulp vroeg aan de familie Flandries. Elvira, zelf van bedenkelijk allooi is altijd uit op financieel voordeel en wil altijd wel een slag slaan. Ze dringt altijd binnen bij huisgezinnen, onder het mom van verloren te zijn gereden, of pech gehad te hebben. En als ze ziet bij welke rijke familie zij is terechtgekomen, lonken haar grijpgrage vingertjes.

Deel 2 : Het Verhaal.

We zijn dus zaterdagavond 11 april 1897. Ten huize van de familie Flandries. Enkele uren geleden ging er ten huize van Bertrand Flandries, brouwer van het bekende Flandries-bier, een plechtige uitreiking door van beste brouwer van de regio. Zoals dat traditioneel het geval is, gebeurt dat ieder jaar in een andere brouwerij. Dit jaar dus in die van Bertrand Flandries.

Vandaar dat er heel wat volk was op die uitreiking. Zoals geweten loont de receptie achteraf ook altijd de moeite en kwamen alleen daarom er veel mensen op af. Bovendien was de receptie en de uitreiking van de "Gouden Ketel" gratis en voor iedereen toegankelijk.

In totaal waren er zo'n dertig mensen op het moment van de uitreiking. Je had natuurlijk de familie en het personeel van Bertrand Flandries, want de uitreiking ging tenslotte op zijn domein door. Zijn vrouw Marie-Antoinette was een beetje zenuwachtig. Alles moest picobello in orde zijn. Ze deed al de hele dag gemeen tegen het personeel, dat blijkbaar niets goed voor haar kon doen vandaag.

Remi, de zoon, deed nogal koeltjes tegenover de hele affaire. Het kon hem allemaal niet zo veel schelen, heel die rimram om zo'n beeldje, "de Gouden Ketel". Zelfs al was die ketel dan ook in echt goud. Dat zou meer iets geweest zijn voor Jean-Luc, de andere zoon, die jammergenoeg een paar jaar tevoren was gestorven aan een longziekte. Die was pas geïnteresseerd in heel die brouwersaffaire. Het stond dan ook al een tijdje vast dat Jean-Luc later de brouwerij zou overnemen. Jammergenoeg was de dood hem voor.

Remi had geenszins diezelfde ambitie. Hij wou liever op ontdekking gaan. De wereld zien, vrouwen versieren. Kortom, een echte flierenfluitier, een vrouwenzot. Een kenmerk dat hij van zijn vader Bertrand genetisch had meegekregen. Zijn vader echter was totaal de interesse kwijt in Remi. Sedert de dood van Jean-Luc kon Remi niets goed meer doen. Elisa was precies liever gezien dan hij, en dat voor een dochter. Het was trouwens altijd zo geweest. De anderen waren altijd meer verwend dan hij. En toen Remi, na de dood van Jean-Luc, blijk gaf van een totale desinteresse voor het brouwersleven, was de relatie tussen Bertrand en zijn zoon er niet op verbeterd. Bovendien was Remi nogal lui en had hij geen zin om ergens aan de slag te gaan.

Intussen liep het huis aardig vol. De butler, James, had de handen vol met het verwelkomen van de gasten. Maar hij deed dat wel een beetje met een wrange nasmaak. Altijd was het Bertrand die de eer kreeg, die met het geld ging lopen en die de complimenten opstreek. Net zoals nu. Bertrands kansen in het behalen van de "Gouden Ketel" stonden hoog. Jammer dat al het mooie werk wel minitieus voorbereid werd door hemzelf, James. Ook net zoals nu. De netheid in het huis, het bevel over de huishouding, het keurige onthaal en zelfs af en toe de public relations van de familie. Zeer veel deed hij voor de familie Flandries. Maar nooit werd hij daarvoor bedankt of financieel vergoed. Altijd kruipen en jaknikken. Als dat nu nog enkel was als er gasten waren, dan kon hij dat nog begrijpen, het was tenslotte zijn job. Maar een blijk van goedkeuren, een dankwoordje of een vriendelijk hoofdknikje kon er nooit van af van de brouwer. Bovendien vond James dat hij te weinig werd betaald, voor wat hij in werkelijkheid deed. Kortom, James de butler was een verbitterd man.

James was net even in de keuken gegaan om Lucas, de kok, te zeggen dat ongeveer de helft van de gasten aanwezig was en dat hij kon beginnen met het klaarmaken van enkele hapjes. Terwijl James weg was, werd er ook gebeld. Martha, het dienstmeisje, dat net voorbij de deur liep met een plateau gevulde champagneglazen deed open. Ze was aangenaam verrast toen John Bridges voor de deur stond. Even was ze sprakeloos.

"Ewel, laat je me niet binnen?" vroeg John, waarop hij eens knipoogde naar Martha, die terstond blozende wangen kreeg. Toen John binnenkwam en zag dat er niemand anders in de gang was, kneep hij eens in het achterwerk van Martha. Die schrikte zodanig - ze was het immers niet gewend dat hij haar één van zijn versiertrucs demonstreerde, terwijl er elk moment iemand anders in de hal kon verschijnen - dat ze het dienbord liet vallen. Het kletterde nogal in de hal.

John, de galante Engelsman, hielp Martha vlug met het opruimen van de scherven. Op dat moment kwam Marie-Antoinette even loeren wat dat lawaai was. Ze gaf Martha daar een uitbrander van jewelste, terwijl op dat moment haar dochter Elisa en haar man Hilaire door de nog geopende deur binnenkwamen. "Ssst," zei Elisa, "niet zo luid, wat moeten de gasten wel denken."

"Het is volledig mijn schuld," kwam John sussend tussenbeide, "Ik deed net de deur open en Martha, euh, het dienstmeisje kwam net uit de andere richting met de plateau, met dit nare resultaat tot gevolg. Nogmaals mijn verontschuldigen, Marie-Antoinette. Euh, is de plechtigheid nog niet begonnen?"

Zo wist John de vrouw des huizes onopvallend terug naar het salon te sturen.

Elisa en Hilaire gaven intussen hun jassen aan James, die ook op het lawaai was afgekomen en nog een extra uitbrander gaf aan Martha. Ze verontschuldigde zich en begon met het opruimen.

James leidde Elisa en Hilaire het salon binnen, waar op dat moment al heel wat volk rond Bertrand Flandries geschaard was. Hij vertelde in geuren en kleuren hoe het ontstaan van zijn verkiezingscampagne tot stand was gekomen. En dat hij daarbij ieder weekend ergens een gratis vat wegschonk.

"Wel papa, ben je weer aan het snoeven met je zatte campagne?" vroeg Elisa terwijl Bertrand haar zijn wang aanbood. Elisa kuste haar vader en Hilaire gaf hem de hand, terwijl die een eerder wrange glimlach op zijn gelaat toverde.

"Mijn vader is niet gelukkig met jouw campagne. Weet je dat het familieburgemeestersschap bedreigd wordt door deze gulle brouwer. Wie kan daar nu nog aan tippen, dat heeft nauwelijks nog met een politiek programma te maken, maar veeleer met omkoping van de bevolking op grote schaal!" zei Hilaire, nog steeds met die glimlach, aan de andere gasten.

Op dat moment kwam ook John binnen, die net klaar was met het helpen van Martha.

"Ha die Bertrand, er is weer veel leven in de brouwerij hoor ik, hahaha!" Met dit grapje werd de aanwezige spanning een beetje teruggedrongen. Zo vertelde John nog een paar grapjes en de sfeer was weer opperbest.

Er werd opnieuw aangebeld en na een poosje kwam Frans Milfat, de concurrent-brouwer van Flandries binnen. Het was de eerste keer dat hij in het huis van zijn tegenstander kwam en hij gaf zijn ogen dan ook goed de kost. Frans Milfat had iemand bij, zijn chef-brouwer-opzichter en diens echtgenote. Frans Milfat zelf was nooit getrouwd geweest, maar daarom niet celibatair. Integendeel, als vrijgezel had hij de weg vrij en zijn levenswandel was vrij fleurig geweest, onder andere wat de vrouwen betreft.

De gasten voelden direct dat de spanning een beetje terugkeerde, maar die was nu van een totaal andere aard. De uitreiking van de Gouden Ketel en daarbij de keuze van de jury voor het beste bier van dit jaar zou vlug bekend worden. De uitbundige sfeer van daarnet was daarom totaal verdwenen en iedereen zat te wachten tot de jury zou binnenkomen.

Remi hield zich intussen op in de bibliotheek. Hij trok er zich niets van aan. Wel had hij James de opdracht gegeven hem te verwittigen als de jury aankwam. Dan zou hij wel eens naar het salon gaan. Kwestie van de schijn een beetje op te houden. Zelfs al wou hij dat

niet direct, omwille voor de financiële afhankelijkheid van Bertrand was hij toch van plan daar eens zijn kop te laten zien. Misschien kon dat tot een extra financieel voordeel leiden. Er werd op de deur van de bibliotheek geklopt. Lucas, de kok kwam binnen en zei dat er bezoek voor hem was in de bijkeuken.

Groot was zijn verwondering dan ook toen hij daar zijn echte moeder, Seraphine Delanghe, zag staan.

"Sorry dat ik zo plots kom binnenvallen, maar mijn baas, Gabriël, die heeft mij vanavond ook een avondje vrij gegeven en ik dacht, waarom spring ik niet eens bij mijn zoon binnen. Dat is alweer een tijdje geleden. Ik stoor toch niet hé, met al dat volk hier en die receptie. Niet dat ik mij in het salon wil laten zien, dat zou nogal ongepast zijn, hé of niet ? Ik wou gewoon ook een graantje meepikken van de receptie. En Lucas die kookt hier zo goed, hé ?"

Intussen had Remi zijn moeder een stoel aangeboden. Terwijl bleef Seraphine maar doorvertellen, een echte spraakwaterval als het ware. Over vanalles had ze een woordje klaar. En Remi kreeg de kans niet om er iets tussen te zeggen.

De bel die in de keuken hing, schalde hard en de welliswaar eenzijdige conversatie tussen Remi en zijn moeder werd even onderbroken.

James had intussen de deur geopend en de jury verwelkomd. Ze waren met een stuk of acht, met als voorzitter van de bierjury Gabriël Deschutter, burgemeester én politiek tegenstander van Bertrand. Hij zou de enige kunnen zijn die de overwinning voor Flandries in de weg zou kunnen staan.

Groot was dan ook ieders verbazing toen Gabriël aan iedereen een hand gaf, en dus ook aan Bertrand, en hem daarbij breed glimlachend enkele woorden zei. Jammergenoeg was er nogal veel lawaai zodat de andere gasten niet konden horen wat er gezegd werd.

Iedereen was intussen in het salon verzameld, ook Remi. Het geroezemoes verstomde, zonder dat iemand daarom gevraagd had. Gabriël ging naar voren, naar een geïmproviseerde pupiter, en haalde er zijn blad en zijn bril boven.

"Beste vrienden, brouwers en andere aanwezige gasten. Mag ik eerst en vooral de familie Flandries en het personeel bedanken voor de mooie receptie die wij hier mogen beleven en voor de gastvrijheid.

Op een avond als deze is het belangrijk dat de concurrenten even tesamen kunnen komen in een open geest en vrij van alle vijandigheid tegenover elkaar. Het is tenslotte maar een spel en een wedstrijd. Er zijn geen grote prijzen mee te winnen, enkel de Gouden Ketel en de prestigie gedurende een jaar, voor het beste bier. Er zijn dus in principe geen winnaars en verliezers, want het is zoals mijn goede en persoonlijke vriend Baron de Coubertin onlangs nog zei : deelnemen is belangrijker dan winnen. Hopelijk houden we het ook dit jaar sportief."

Terwijl de burgervader nog een tijdje doorging met zijn speech, werd er opnieuw gebeld. James keek verbaasd op, want volgens zijn gastenlijstje was iedereen aanwezig. Toch ging hij de deur openen en op de stoep stond er een vrij jonge vrouw. Minder dan dertig zo te zien. Redelijk elegant gekleed bovendien, maar wel een opvallende verschijning.

"Excuseer dat ik nog op zo'n laat uur aanbel, mijnheer, maar ik zit met een klein probleem. Mijn koets is net een wiel kwijtgeraakt en staat daar nu een beetje verder kapot langs de weg. Mijn paarden heb ik aan het hek gebonden. Maar ik weet niet waar ik op dit ogenblik ben. Ik weet niet waar ik naartoe kan gaan hier in dit gehucht. Kunt u mij even helpen om mij de weg te wijzen naar een smid of zo ?"

"Dat zal niet direct gaan mevrouw, euh"

"Euh, Van Sandt,... euh ... Elvira Van Sandt, mijnheer. En waarom niet als ik zo onbeleefd mag zijn ?"

"Wel er is hier net een feest aan de gang en ik en het personeel hebben het voor het ogenblik veel te druk. Maar komt u anders gerust even binnen en zet u achteraan in het

salon, tot de ceremonie achter de rug is. Dan zullen we wel enkele minuten tijd vinden om u terug op weg te helpen."

"Maar mijn paarden,...." protesteerde Elvira.

"Ooh, laat ze daar maar staan, ik zal er later wel iemand naar sturen om ze voorlopig in de stal te zetten."

James loodste Elvira onopvallend het salon binnen, waar ze nog net de laatste woorden van de speech van Burgemeester Gabriël hoorden.

"... Zo dit gezegd zijnde, zullen we niet langer wachten, maar gaan we over tot de bekendmaking van de winnaar van de Gouden Ketel 1897. De strijd was ook dit jaar zeer spannend, maar met 5 stemmen tegenover 4 stemmen, de jury was dus weer verdeeld dit jaar, gaat de zege, voor de derde maal op rij, naar Bertrand Flandries en het Flandries-bier !"

Applaus steeg op uit het publiek toen de winnaar bekend werd. Bertrand ging naar voren en nam de prijs in ontvangst uit de handen van Gabriël, zijn politieke tegenstander. Maar geen van beiden leek zich daar op dat moment iets van aan te trekken. Met een (precies) gemeente glimlach poseerden ze voor de foto, voor de plaatselijke krant.

Bertrand werd gevraagd een speech te geven. Hij verkocht er precies veel show rond en het viel wel op dat hij net de prijs had gewonnen. Maurice Degraeve, de boekhouder reikte Bertrand enkele papieren aan, waarop vermoedelijk de speech stond. Maurice had zich de hele avond al wat aan de kant gehouden en nu pas merkten de gasten dat hij er eigenlijk ook was.

Bertrand hield zijn speech. In geuren en kleuren vertelde hij enkele anekdotes uit het verleden en wierp ook een blik in de toekomst. Over zijn brouwerij én over de politiek.

Wie er intussen een beetje stil bij zat was Frans Milfat, die voor de derde maal op rij moest aanzien en aanhoren dat hij weer net naast de prijs had gegrepen.

Bertrand beëindigde zijn toespraak, een kort applausje weerklonk en de drank werd aangerukt. Vanzelfsprekend was dat het Flandries-bier. Meer in het bijzonder het Flandries-bier Deluxe, dat Bertrand voor de gelegenheid gebrouwen had en er zijn nieuwste bier wou van maken. Bij wijze van promotie zette hij dat nog eens extra in de verf. Zeker nu de pers aanwezig was en hij de Gouden Ketel had gewonnen, mocht hij het niet nalaten zijn Flandries-bier Deluxe in de kijker te zetten.

Wie minder in de kijker liep, was dus Frans Milfat, die in tegenstelling tot de rest van de gasten, niet met een Deluxe-bier in zijn handen zat. Integendeel, hij dronk zijn eigen bier. Net na de bekendmaking was Lucas, de kok, gepasseerd en had hem zijn eigen Milfat-bier aangeboden. Een vreemde ontwikkeling. Maar omdat iedereen toch uit dezelfde glazen dronk, zag niemand het verschil. Lucas en Frans wisten echter beter. Gedurende de rest van de avond zou hij er, om zijn verdriet weg te spoelen, nog veel drinken. Het logische gevolg kon dan ook niet uitblijven en verschillende malen die avond moest Frans gebruik maken van de sanitaire voorzieningen.

Na de uitreiking ging iedereen in verschillende groepjes staan om na te praten. Gabriël en zijn zoon Hilaire bijvoorbeeld waren in een blijkbaar ernstig gesprek verwickeld. Maar toch schenen ze het wel met elkaar eens te zijn. Tijdens dat gesprek keken Hilaire en Gabriël toch vaak in de richting van Bertrand Flandries.

Ook de vrouwen hokten samen. Marie-Antoinette had zich bij de notabele dames van het dorp gevoegd en ook haar dochter Elisa was er bij komen staan. Bij hen ging het er heel wat luchtiger aan toe. John, die net ervoor nog bij Bertrand had staan praten, kwam er ook bij.

"Eindelijk hoor ik eens wat vrolijker praat. Bij die daar hoor ik niets dan politiek en de zakencijfers worden ginds voortdurend vergeleken, zeg nu zelf, daar is toch niet veel plezier aan ? Neen, geef mij dan maar wat vrouwelijk schoon en aangenaam gezelschap !" zei John, terwijl hij eens knipoogde naar Martha die op dat ogenblik passeerde met enkele

breugheliaanse lekkernijen. Opnieuw kreeg ze te kampen met het fenomeen blozende wangen.

Een klein halfuurtje was zo voorbijgegaan en iedereen was al wat lossier van tong. Het Flandries-bier Deluxe kende al een weinig neveneffecten.

Het dineerballetje klonk en James kondigde een verse reeks lekkernijen aan. De gasten konden zich er maar te goed aan doen. De familie Flandries had dan ook op geen frank gekeken. Moet het er nog bij gezegd dat dit alles vooral uiterlijk vertoon was om indruk te maken op de gasten.

Ook Elvira Van Sandt had dat gezien en ze at haar buikje vol. "Wat een weelde," dacht ze bij zichzelf, "dat moet hier een rijke familie zijn! En de juwelen van mevrouw zijn ook niet van de goedkoopste. Elvira meisje, als je hier geen slag kan slaan, dan mis je de kans van je leven. Nu wel nog even opletten en je een beetje afzijdig houden en straks eens de toer van de kamers doen, op zoek naar een kluis, want die zullen ze hier wel hebben, veronderstel ik. Maar eerst nog een hapje meeëten, want je kan niet werken met een lege maag, zo zeg ik altijd." Elvira moest eens inwendig met haar eigen grapje lachen. Voorlopig ging alles nog goed. Niemand vroeg haar wie ze was of wat ze hier deed. Neen, iedereen veronderstelde dat ze één van de onbekende gasten was, iemand die was uitgenodigd door de anderen. En dat kon voor haar part zo blijven. En als ze er haar iets over vroegen dan kon ze nog altijd zeggen dat ze journaliste was van een nationale krant bijvoorbeeld.

Haar hersenen draaiden op volle toeren : "Eerst nog even drinken van dat bier, hm, die brouwer hier kent precies wel zijn stiel. En dan mijn zakken vullen. Elvira jong, dat wordt de dag van je leven. En dan ben ik weg natuurlijk !"

De eigenaar-brouwer zelf, Bertrand stond met de jury na te praten over zijn "Gouden Ketel". Ze bewonderden dan ook uitvoerig het kleinood, vol lof en veel slijmerij. Wellicht konden de omstaanders door hun aanwezigheid wel een graantje meepikken van het succes van Flandries. In een moment van gulheid waren ze er graag bij. Bertrand zelf speelde het spel mee en voegde er zelfs nog een schepje bovenop. In zijn binnenste echter dacht hij : "Wat een slijmballen !"

Hijzelf zat anders ook niet om één of andere straffe uitspraak verlegen en hij aarzelde geen moment om wat extra lof over zijn eigen te vertellen. Op een gegeven moment bemerkte Bertrand dat Frans alleen zat. Hij ging er naar toe en sloeg hem joviaal op de schouders.

"Hé, kop op hé, jij kan er toch ook niets aan doen dat mijn bier net dat tikkeltje beter is dan het jouwe. Weet je wat, trek het je niet aan en drink er nog één. James ?..."

"Ik moet jouw bier niet hebben, ik drink wel mijn eigen bier uit. Straks probeer je mij nog te vergiftigen met je brouwsel 'Deluxe' !" reageerde Frans Milfat schamper en agressief, "Maar wacht maar, mijn beurt komt nog wel. En het zal niet te lang meer duren vooraleer ik aan de macht ben !" voegde hij er al lallend aan toe, "en als je mij nu wil excuseren, ik moet nu dringend weg." Milfat verliet het salon en de deur smakte achter zich dicht.

Ogenblikkelijk was het stil geworden en was er iemand geweest met een mes bij de hand, dan kon die de spanning zonder veel moeite in plakjes snijden. De gemoedelijke sfeer, die net tevoren nog in het salon hing, was verdwenen. Hier en daar een pijnlijke stilte, de glazen werden leeggedronken en de meesten verzonnen een smoes om naar huis te gaan. Nog maar een paar genodigden bleven achter en trokken zich niets van dit alles aan. Samen met de familie deden ze zich nog te goed aan de lekkere hapjes, die nu dus zeker overvloedig aanwezig waren.

Seraphine Delanghe, die gedurende al die tijd in de bijkeuken had zitten wachten, werd het zo stilltjesaan beu en besloot op zoek te gaan naar Remi. Het scheen of hij haar vergeten was, zolang duurde het. Ze was net de keuken uitgegaan en liep in de hal. Daar botste ze tegen een vrouw op die zelf ook schrok van haar aanwezigheid.

"Euh, sorry mevrouw dat ik zo uit het niets schijn te verschijnen, het was niet mijn bedoeling u aan het schrikken te brengen. Nogmaals mijn verontschuldiging."

Seraphine vond die reactie wel een tikkeltje overdreven, enkel en alleen voor dat stomme feit dat ze tegen elkaar gebotst waren. Net of die vrouw een slecht geweten had en erg zenuwachtig precies, dacht Seraphine.

"Zoekt u iets?" vroeg ze dan ook, omdat ze wou weten wie die vreemde vrouw was. Haar nieuwsgierigheid werd niet ten volle bevredigd, omdat de onbekende vrouw enkel antwoordde dat ze op zoek was naar het toilet.

Seraphine wees een deur aan in de hal en de vrouw ging er naar toe.

"Wat jammer nou, het is bezet!" zei de vrouw langs haar neus weg, terwijl ze nog eens aan de deurklink morrelde. "Ik zal eens moeten terugkeren."

Seraphine nam van de gelegenheid gebruik om wat meer te weten te komen van de onbekende dame.

"Sorry dat ik zo onbeleefd ben, mevrouw, maar wie bent u eigenlijk?"

Het angstweet brak uit bij Elvira, terwijl ze stuntelig de uitleg vertelde die ze even tevoren had verzonnen. Seraphine was direct aangenaam verrast en probeerde haar niet langer uit te horen. Integendeel, ze begon een beetje te vertellen over de familie Flandries. Ze hield zich niet in en vertelde enkele smeuge details.

Het begon Elvira wat op haar zenuwen te werken en resoluut wimpelde ze die lastige en nieuwsgierige vrouw van zich af. Ze liep alweer naar de salondeur toen Seraphine haar naam zei.

"Als u nog wat meer informatie wil voor in uw krant, kunt u altijd bij mij terecht. U moet maar naar het huis van de burgemeester gaan en daar vindt u me, ik werk daar," voegde ze er aan toe.

Elvira ging het salon binnen terwijl Seraphine in de andere richting liep. Ze was totaal vergeten dat ze eigenlijk op zoek was naar Remi.

Seraphine was pas in de bijkeuken verdwenen, of de salondeur ging weer open. Elvira verscheen opnieuw en glipte de trap op.

In het salon waren er nu nog enkele mensen aanwezig: Bertrand en zijn vrouw zaten samen met hun dochter en haar echtgenoot, Hilaire rond de tafel, terwijl de burgemeester en John Bridges dichterbij kwamen. Ze vroegen of ze erbij mochten komen zitten.

Dat mocht en iedereen genoot nog van zijn glaasje 'Deluxe'-bier. Na een tijdje zei Bertrand: "Het is niet zo dat het hier niet meer gezellig is of zo, maar ik moet nog enkele belangrijke papieren gaan doornemen en ondertekenen. Nu ik merk dat het Flandries-bier-Deluxe in de smaak valt bij iedereen, zal ik de promotiecampagne maar in gang zetten. Maar geen paniek hoor, ik ben binnen een kwartiertje terug. Morgen zal ik dan wel de rest van de campagne op poten zetten."

Hij stond op en intussen riep hij: "James, geef die mensen nog iets te drinken en verwen ze nog maar eens met een lekker hapje."

Bertrand sloot de salondeur achter zich. Hij wenkte evenwel naar Maurice, zijn boekhouder. Of die even kon meekomen.

James deed intussen wat hem gevraagd was. Hij bood de gasten nog een hapje aan. De meesten van hen wilden nog wel een hapje. Maar Elisa weigerde. "Ik moet op mijn lijn letten, James. Alhoewel ik graag de kookkunsten van Lucas heb geproefd. Willen jullie mij even verontschuldigen. Ik ga even mijn neus poederen." Elisa verdween naar de hal. Daar zag ze haar halfbroer Remi net passeren. Hij kwam uit de keuken en hij zag er een beetje verward uit. "Heb je mijn moe, ... euh mijn monocle niet gezien, zusje?" Ik ben mijn monocle precies kwijt." Sorry, ik kan je niet helpen. Anders kom even mee naar de keuken, misschien ligt het daar en help ik je wel zoeken. Remi, die eigenlijk op zoek was naar zijn moeder, ging tegen zijn zin mee naar de keuken.

"Euh, Lucas, mijn complimenten voor de lekkernijen, ze waren fantastisch. Dat doet er mij aan denken. Je zou je eens moeten laten zien daar." Elisa spoorde Lucas aan om naar het salon te gaan. Ze konden nu op zoek gaan naar zijn monocle.

Seraphine, de moeder van Remi, zat eigenlijk boven en wou net de kamer van Remi uitgaan, toen ze stemmen hoorde die de trap opkwamen. Vlug deed ze de deur weer dicht. Het geluid kwam dichterbij en ze kon de stemmen van Bertrand en Maurice onderscheiden. Ze kon hen goed verstaan, want het gesprek was behoorlijk hitsig.

"Het is niet de eerste keer dat ik merk dat mijn winst niet gelijk is aan de omzet van het bier. Ik verdien te weinig volgens wat ik verkoop. En in jouw boekhouding kan ik nergens uitgaven ontdekken, die het tekort kunnen verklaren. Bovendien heb ik mijn licht eens opgestoken bij enkele vrienden van mij en die vertellen mij dat je regelmatig in het casino hangt en daar grote sommen vergokt. En dat is heel wat meer dan jij verdient."

"je denkt toch zeker niet dat ik,..."

"Dat denk ik wel zeker. En nu het Deluxe-bier op het punt staat om door te breken, kan ik mij zo geen verliesposten toestaan. Zeker nu mijn politieke campagne grote sprongen voorwaarts maakt."

"Wat je zegt zijn klinkklare nonsens en verzinsels. Ik zou nooit profiteren van je goedheid. Ik ben geen man die steelt."

"Genoeg gezeverd, Maurice. Speel niet langer komedie. Je spelletje is bijna uit. Maar aangezien ik een man ben met geduld en met een goed hart, krijg je van mij nog vijf dagen de tijd om je schuld terug te betalen."

"Wat, dat kan ik niet..."

"Nog tot vrijdag, Maurice en geen dag meer. Ik zie trouwens geen andere reden dat mijn verlies verklaart. Tenzij je nu een zeer goede uitleg hebt over dat verlies."

"Jaja, natuurlijk. Maar kom, ik zal dat in je bureau allemaal goed uitleggen."

"Ik moet er niets meer van weten..."

De stemmen verstomden. Seraphine deed voorzichtig de kamerdeur open en glipte terug naar beneden.

Lucas had in het salon de wensen in ontvangst genomen en vroeg aan de vrouw des huizes of hij permissie had om zijn dienst te beëindigen. Morgen moest hij immers weer vroeg op om naar de vroegmarkt te gaan, zei Lucas. Hij verliet het salon en ging naar zijn slaapvertrek. Hij kwam daar Seraphine tegen die van boven kwam.

"Ik was op zoek naar Remi, maar ik vind hem niet, verontschuldigde ze zich bij Lucas."

"Remi zit in de keuken bij Elisa." zei Lucas terwijl hij de trap opging. "Oh, dan is 't in orde. Kan je hem nog zeggen dat ik er dringend vandoor moest?"

Seraphine trok de buitendeur achter zich dicht.

Gabriël had duidelijk ook al een paar biertjes binnen en dat begon op zijn blaas te werken. Hij verontschuldigde zich en ging naar het toilet. Marie-Antoinette zei dat ze zich even ging oprispen in de badkamer en dat ze dan terug zou keren voor een bridge-partijtje. Ook zij ging de deur uit. Daar zag ze Gabriël die voor de deur zat te wachten van het toilet.

"Ik weet niet wie hier zit, maar het duurt in ieder geval een tijdje." lachte Gabriël.

"Oh, dat zal Elisa zijn. Je weet hoe dat gaat hé bij vrouwen. Die hebben altijd veel meer tijd nodig om hun toiletage in orde te brengen dan mannen. Dat ben ik nu ook even van plan, maar ik ga wel naar de badkamer," knipoogde ze naar Gabriël en ze ging naar boven.

In het salon was er niet veel volk meer. Enkel John Bridges en Hilaire Deschutter waren nog aanwezig. De dienstmeid was er ook. Ze was echter in stilte bezig de glazen aan het opruimen.

"Wat zou je denken van een lekkere sigaar ?" vroeg John aan Hilaire, "daar heb ik nu wel zin in."

"Prima idee, John. Maar ik denk dat we wel beter op het binnenplein gaan roken. Even een luchtje scheppen met een lekkere sigaar. Weet je wat, ga jij alvast. Ik kom direct, ik ga eerst mijn jas halen."

Martha keek even naar John, die knipoogde en zei precies iets tegen Martha : "kusje ?" Ze antwoordde stilletjes : "Straks". Ze ging de deur uit en botste daar bijna op James, die uit de eetkamer kwam.

"Je mag al de tafel dekken in de eetkamer, Martha en daarna..."

"Maar ik ben nog bezig in het salon. De dames zijn zich aan het opruimen en de heren zijn buiten een sigaar gaan roken. Ik zal eerst daar verder doen."

"Dat doe ik wel. Hou jij je maar bezig met de eetkamer."

James stapte naar het salon. Hij was nog maar net bezig met afruimen, toen Gabriël binnenkwam.

"Ah, James. Je zou het slot van het toilet eens moeten laten herstellen. Ik sta al een kwartier te wachten. Blijkbaar zit er niemand op. En boven was het ook al bezet. Dat is wel zeer vervelend als je dringend moet."

"Ik zal straks eens kijken, mijnheer, ik heb een looper."

"Euh, trouwens, waar is iedereen ?"

"John en Hilaire zijn een sigaartje gaan roken op het binnenplein, mijnheer. En de dames zijn zich aan het opmaken voor een spelletje bridge."

"Fijn, dan kunnen wij misschien straks een potje biljarten. Ik zoek intussen de heren op. Bovendien kan ik buiten wel mijn gevoeg kwijt, hahaha."

Elisa kwam de keuken uit en liep terug naar het salon. Remi volgde kort na haar en kordaat liep hij de trap op. Halverwege de trap bedacht hij zich, keerde terug en glipte de eetkamer in. Enkele ogenblikken later liep hij nu opnieuw de trap op. Hij had een boek mee en bracht dit terug naar de bibliotheek.

Toen Gabriël buiten kwam, vond hij niet onmiddellijk de andere heren. Maar hij zag een puntje roodgloeiend worden in de duisternis en John kwam vanuit de schaduw dichterbij. Even later voegde ook Hilaire zich bij het duo. Die kwam vanuit het huis en deed zijn jas dicht.

"Dat duurde ook een poosje, vooraleer je je jas vond, " zei John. "Ze moesten hem nog weven zeker? Hahaha !"

"Zoiets ja," antwoordde Hilaire.

Zeker een kwartier was er voorbij toen James eindelijk de looper vond van het toilet. Hij had het al zo druk gehad vandaag en nu kwam dat er nog eens bij. In het voorbijgaan botste hij haast tegen Elvira Van Sandt, die haar jas al aan had. Ze wou dringend het huis uit en ze kwam de trap af.

"U hebt wel haast, mevrouw. Kan ik u ergens mee helpen ?"

"Ik zou eens naar mijn paarden willen gaan kijken."

"Ah, die heb ik intussen in de stallen laten zetten, mevrouw. Als u dat wilt, dan zal ik de voorbereidselen treffen om u verder op weg te helpen. De drukte in huis is wat aan het luwen op dit moment.. Zal ik intussen nog even uw jas aannemen. Dan kunt u terwijl nog wat in het salon zitten, mevrouw."

Dik tegen haar zin gaf ze haar jas aan James, terwijl ze naar het salon trok.

Wat een zware jas heeft die dame, dacht James.

Nadat hij haar jas had weggehangen, werd James nog eens gestoord. Hilaire kwam hem immers vragen of hij hen een degustiefke kon brengen. Bij een lekkere sigaar paste immers een lekker degustiefke zo hadden ze gevonden.

James toog onmiddellijk aan het werk en hij bracht hen drie cognacskes. Die werden in dank aanvaard.

Eindelijk kon James de wc-deur openmaken. Dat ging niet zonder moeite. Eenmaal de deur open, schrok hij zich een hoedje. Want totaal onverwacht trof hij daar Frans Milfat aan die in slaap was gevallen op het toilet. Voorzichtig maakte James de concurrent-brouwer wakker. Op zijn beurt schrok Frans Milfat en vroeg waar hij was. Hij scheen volledig ontuchtterd te zijn.

"Ik moet in slaap zijn gevallen, James. Ik kreeg de deur niet meer open en ik had al een paar keer geroepen. Maar niemand scheen mij te horen. Ah, hoe onnozel van mij. Ik heb mij dan maar terug neergezet en ik moet daarbij in slaap zijn gevallen."

"Zal ik u een glas water aanbieden mijnheer, terwijl u zich wat opfrist?"

Op dat moment hoorden ze een gil die door merg en been ging. Martha kwam lijkkbleek de trap afgestormd en zette haar hysterisch krijsen verder.

"Je zou beter dat glas water aan de dienstmeid geven, me dunkt." zei Milfat al lachend. Maar hij werd brutaal onderbroken door Hilaire, John en Gabriël die intussen op het geroep waren afgekomen.

Martha was nog steeds door het dolle heen en af en toe stamelde ze iets onbegrijpelijks "...de mijnheer, ... het bureau,..."

Ook Marie-Antoinette verscheen op de trap en vroeg : "Wat is er aan de hand, zo'n kabaal. 't Is precies of er een moord is gebeurd."

Bij het horen van Marie-Antoinettes woorden viel Martha flauw.

"Er moet iets gebeurd zijn in het bureau," verklaarde Gabriël, die de touwtjes in handen nam. "De mannen gaan boven zien wat er aan de hand is en de dames zorgen hier voor Martha. Misschien kan er iemand een dokter halen."

Terwijl Elisa, Marie-Antoinette en Elvira Martha weer bij bewustzijn brachten, trokken John, James, Frans, Hilaire en Gabriël de trap op. Daar voegde Remi zich bij hen, die uit zijn kamer kwam. Toen ze de deur van het bureau opendeden, zagen ze het levenloze lichaam van Bertrand Flandries liggen. Half op de grond, half in zijn zetel. Een donkerrode bloedvlek verspreidde zich nog over het tapijt.

"Nergens aankomen," zei Gabriël. "Laat onmiddellijk de politie-commissaris komen. Deze zaak moet onderzocht worden tot op het bot. Want het is duidelijk : Bertrand Flandries werd vermoord !"

Deel 3 : Het autopsierapport

Docter W. Watson

Kuurne

8720 KUURNE

Kuurne, 11 April 1897

Aan de Gerechtelijke Politie

ter attentie van

den Heer Commissaris B

Betreft: Opperulakkig autopsieverlag van den Heer Bertrand Flandries.

Ondergetekende Dr. Watson W. verklaart hierbij op den 11en April 1897 de dood te hebben vastgesteld van den Heer Bertrand Flandries.

Op den 11en April 1897 omstreeks middernacht werd ik geroepen als wetsgeneesheer om de dood van boouengenoemde te constateeren.

Den Heer Flandries Bertrand lag zijwaarts op den grond, nadat hij vermoedelijk achterover was gekanteld tegen een rekje dat bevestigd is tegen den achterwand van de kamer. Het bloed nog sisselende langs zijn nek.

Zijn hemd was doordrengd met bloed ter hoogte van de hartstreek. Eenen gapende stompe ronde open wonde van een vijftal centimeter diameter was zichtbaar op zijn rechter voorhoofdstreek.

Bij nader onderzoek was er een open wonde van 1 centimeter tussen de vierde en de vijfde rib links juist naast het borstbeen.

Op het achterhoofd vertoonde hij een breede stompe diepe wonde tot op het bot van enen tiental centimeter dwars verloopend.

Voor echt en waarachtig verklaard

Docter W. Watson

Deel 4 : De getuigenisverklaringen

Frans Milfat

Jaja, zelfs ik, zijn grootste concurrent had nooit zo'n scenario kunnen verzinnen, dat doe je toch niet. Ik mag misschien vreemde manieren van doen hebben. Ik zou toch nooit in het huis van mijn concurrent mijn slag kunnen slaan. En dan ga je toch niet naar dat huis. Dat zou toch wel te veel opvallen he.

Natuurlijk was ik jaloers toen hij voor de zoveelste keer de gouden ketel won. 't Zijn altijd dezelfde die met de pluimen gaan lopen. En de harde werkers zoals wij, blijven in de kou. Maar enfin. Het wil toch niet zeggen dat ik eens een woordje heb met Bertrand dat ik hem zou vermoorden, zeker. Da's nu toch wel al te gek.

Natuurlijk wordt iedereen wel eens mee. En nu zeker Marie-Antoinette. Zo'n lieve en sympathieke vrouw. Zij blijft nu alleen achter met die kinderen en met heel die brouwerij. Wie moet har daar nu mee helpen? Daar denkt niemand aan he nu. Ware het niet dat ik ook brouwer ben, een grote concurrent dan nog wel, en dat het totaal niet zou passen en ongehoord zou zijn, dan zou ik graag de brouwerij overnemen, inderdaad. En dan zouden onze bieren misschien de wereldmarkt kunnen veroveren. Maar zo kort na de dood, kan je zoiets natuurlijk niet maken hé. Iedereen zit nog met zijn verdriet.

Wat ik allemaal gezien heb die avond? Niet veel natuurlijk. Ik zat de hele tijd opgesloten in het toilet. Gelukkig is James mij uit die benarde situatie komen redden, of ik zat daar nog. Ik was wel gegeneerd, dat wel. Ik moet daar in slaap zijn gevallen op 't toilet. Ik had wel al een paar keer geroepen, maar geen kat die mij had gehoord. Ik ben eerst weggegaan na die woorden met Bertrand en toen ik bevrijd werd, kwam Martha al gillend de trap af. Ik kan het dus onmogelijk hebben gedaan hé. Ik heb een perfect alibi. Want ik zat de hele tijd opgesloten, vraaghet maar aan James. Die kan het bevestigen dat hij mij met de sleutel heeft moeten bevrijden.

Neen, als u het mij vraagt, zou ik zeggen dat James het heeft gedaan. Die man wordt al jaren onderbetaald voor hetgeen hij doet. Ik heb hem al een paar keer proberen te overhalen om bij mij in dienst te treden, maar hij wil het niet hé. En je ziet wat er dan van komt. Een mens kropt zijn gevoelens en zijn ongenoegen op. En plots onlaadt zich dat en is er niemand meer veilig. Had James gedaan zoals ik hem vroeg, zou zoiets nooit zijn gebeurd. Dat geef ik je op een briefje.

Butler James

Ik weet niet mijnheer in hoeverre ik alles wel mag en kan vertellen. In de code van de butlers staat zo dat wij over de geheimen van de families niets mogen vertellen aan derden. Wij staan er tenslotte borg voor dat de families respectabel en eervol voor het daglicht kunnen treden.

Natuurlijk weet ik zeer veel. Ik ben al jaren vergroeid met de familie. Ik heb de kinderen zien opgroeien, alle probleempjes en zo helpen oplossen. Ik ben eigenlijk meer dan gewoon de butler. Maar dat is bij alle butlers zo hoor. Dat hoort bij ons beroep. Dus ik weet echt niet wat ik u allemaal mag zeggen.

Oh, u hebt enkel nodig wat ik die avond heb gedaan. Dan kan dat wel hoor. Maar dan nog weet ik niet of u veel wijzer zal worden uit mijn getuigenis. Ik was namelijk de hele avond bezig.

Wat ik zo allemaal deed? Wel, de genodigden ontvangen. Picobello en volgens de regels van het vak natuurlijk. Mevrouw stond daar ook enorm achter, inderdaad. Ik had dus iedereen ontvangen. Behalve Sir John Bridges en Mevrouw Elisa en Mijnheer Hilaire. Dat heeft Martha gedaan. Maar soms kan ze zo lomp zijn en ze heeft toen de dure glazen laten

vallen. Ik kon op dat moment de deur niet openen, want ik was net in de keuken om Lucas te melden dat de eerste hapjes mochten komen.

Een serieuze uitbrander heb ik haar gegeven, Martha, wat verwacht u anders, dat ik lijdzaam toezie dat de huishouding in het honderd loopt. Neen, bovendien zou Martha beter moeten weten, want ze werkt hier nu al lang genoeg. Was ik toen niet in de keuken geweest, dan zou heel dat voorval wellicht niet zijn gebeurt.

En wellicht mag ik u dit wel zeggen, Martha heeft een zwak voor mannen, nu is 't weer die affaire met Sir John. Ze zou beter wat meer opletten. Maar waar was ik gebleven ?

Ah, de rest van de avond was ik bezig met mijn job, opdienen en afdienen en de familie en de gasten verzorgen en verwennen. Daar kruipt heel veel tijd in dus ik heb niets anders gedaan dan dat. Net nadat de jury was binnengekomen en mijnheer de burgemeester zijn woordje deed, ging de bel. Dat was ik bijna vergeten. Nochtans waren alle gasten al in huis. Ik vroeg me af wie het was en het bleek, onder mannen mag ikd at wel zeggen, een nogal knappe jongedame te zijn, die met haar koets in de problemen was gekomen en om hulp vroeg. Ze zocht een smid of een koetsenmaker en vroeg me of ik haar kon helpen. Ik had natuurlijk de tijd niet en verzocht haar even in het salon te wachten bij de rest van de gasten. Eén iemand meer of minder maakt op zo'n avond niet veel uit.

Hoe ze heette ? Elfriede Verzand of zoiets. Maar het kon evengoed iets anders zijn. Wat zegt u ? Ja, nu u het zegt, Elvira Van Sandt, dat was het.

De rest van de avond is ze in huis gebleven. En ik moet u bekennen dat ik er niet meer aan had gedacht om haar te helpen. Ik heb ze trouwens een hele tijd niet meer gezien. Nog voor mijnheer Bertrand naar zijn bureau ging, was ze verdwenen. Maar later op de avond, een heel eind later zelfs, kwam ik haar terug tegen in de hal. Ze had haar jas aan en ze wou vertrekken. Ik zei haar dat ik toen even de tijd had om haar op weg te helpen en dat ze even in het salon kon wachten tot ik haar paarden zou halen. Ik heb toen nog haar jas weggehangen. Een zeer zware jas trouwens. Van zo'n kokette dame had ik een veel lichtere jas verwacht, maar dat zijn onze zorgen niet.

Ik loop natuurlijk veel te ver vooruit, want wat was er nog gebeurd die avond. U moet mij vergeven indien de volgorde niet meer klopt, want het was een veel te drukke avond.

Ah ja, Gabriël zei me dat het slot van het toilet vast zat. En of ik er even kon naar gaan zien. Ik heb een looper van alle deuren, ziet u. En toen bleek dat mijnheer Milfat er op zat. Op het toilet bedoel ik. Maar hij zag er nogal mottig uit. Ik zal u de details besparen. Hoelang hij daar al zit wist hij ook niet, maar hij moet in slaap zijn gevallen.

Oh ja, ik ben de heren John, Hilaire en Gabriël ook nog een cognacske gaan aanbieden. Ze rookten een sigaar op het binnenplein. Maar dat doet waarschijnlijk niets ter zake, hé ?

En naadat Martha die ontdekking had gedaan, zijn de mannen naar boven gaan kijken. Dat is alles.

Oh, u wou nog wat vragen ? Ja, ik doe mijn werk nog altijd zeer graag. En trouwens waar zou ik op mijn leeftijd nog naar toe moeten. Bovendien worden butlers de laatste tijd niet veel meer gevraagd. Ik zou best wel wat meer willen verdienen, inderdaad, maar een man in mijn functie hoort niet te klagen. Voor al het werk dat hier gebeurt, zouden we best wel iets extra's mogen verdienen. Dat is alles. Fijn. Als u me nu wilt excuseren. Er moet nog heel wat werk worden gedaan.

John Bridges

Ik kom oorspronkelijk uit Engeland. Een nogal rijke familie ja. Dus ik kon doen en laten wat ik wou. Toen ik jong was, hebben ze mij naar een kostschool gestuurd in Zwitserland en daar zat ook Bertrand. En zo zijn we bevriend geraakt.

Later hebben we nog enkele reizen gemaakt. Naar Afrika en zo. Maar Bertrand is met de jaren teruggekeerd en getrouwd. Met Marie-Antoinette ja. Ik ging liever nog wat verder op avontuur. De wereld veroveren. De vrouwtjes, haha !

Geregeld keerde ik even terug naar België. Zo om de maand en dan bleef ik hier logeren. Ik ben altijd gastvrij ontvangen. Jaja. Op de belangrijke momenten was ik er toch bij. Eerst en vooral het huwelijk natuurlijk en dan de geboortes. Eerst van Jean-Luc, die later spijtig genoeg overleden is aan een longziekte. Hij had nochtans alles om zijn vader op te volgen in de brouwerij. Geïnteresseerd en zo. Heel wat anders dan Remi, de jongste zoon. Die liep meer achter de vrouwen en zo. Maar ja, ik kan hem natuurlijk geen ongelijk geven.

En Elisa natuurlijk. Zo'n vriendelijk meisk. Ze zei altijd nonkel John tegen mij. Schattig nietwaar. Sedert ze getrouwd is met Hilaire, de zoon van de burgemeester, zie ik zo veel niet meer.

Jaja, vanavond was nog eens de gelegenheid om iedereen te zien. 't Was bij mij alweer een hele poos geleden dat ik ze nog gezien had. Maar ik wijk af.

Ik kwam dus binnen en ik weet niet hoe het komt maar Martha, de dienstmeid, liet wel haar dienbord vallen zeker met glazen op. Eerst kwam Marie-Antoinette af en dan James om te klagen. Toen heb ik, gentleman als ik ben natuurlijk eerst de scherven helpen oprapen. En dan ben ik het salon binnengegaan. Elisa en Hilaire kwamen op hetzelfde moment binnen en toen is de receptie en de uitreiking begonnen.

Milfat deed achteraf lastig dat hij de trofee niet had, maar toen is hij weggegaan. Bleek dus dat hij later was opgesloten in het toilet. Maar dat hebben we maar later gemerkt.

Wanneer ik Bertrand voor het laatst heb gezien ? Dat moet rond een uur of tien zijn geweest. Hij ging nog wat verder werken. Maurice is toen met hem meegegaan en sindsdien heb ik hem niet meer gezien.

Wat we daarna hebben gedaan ? Hilaire en ik waren op een bepaald moment alleen in het salon. De dames waren zich aan het opknappen voor een partijtje bridge en Hilaire stelde voor om een sigaartje op te steken in de tuin. Maar hij is toen eerst nog iets gaan halen. Ik geloof dat het zijn jas was. Maar zo koud was het nu weer niet. Zijn vader is er toen ook bijgekomen. We hebben toen nog een cognac gedronken toen we plots een schreeuw hoorden. Ik schrok want het was Martha, ze zag lijkbled en ze murmelde iets van het bureau. En toen zijn we naar boven gaan kijken en daar hebben we hem gevonden. Hij lag in een plas bloed en het was al te laat. Hij was al gestorven.

Lucas Spillevoet

Jaja, het was toch wel een drukke avond, want ik stond er praktisch alleen voor. Om alles te koken en klaar te maken, bedoel ik. James en Martha helpen wel bij het opdienen en zo, maar de potten en pannen, dat is mijn specialiteit. Jaja, ik probeer graag dingen uit, nieuwe recepten en zo. Eten, maar ook drinken hoor, cocktails en bieren, ik experimenteer graag !

Maar enfin, daarvoor was u niet gekomen. Helaas kan ik u weinig dienst bewijzen. Ik was namelijk de hele tijd in de keuken. Eerst was James gekomen om te zeggen dat de meeste gasten aanwezig waren, en ook Martha liep af en aan.

O ja, Seraphine Delanghe stond ook plots in de keuken. Ik was aangenaam verrast, want ze heeft vroeger lange tijd bij ons gewerkt. Tot aan dat voorval, enfin, Ik vond het in ieder geval zeer spijtig toen ze moest weggaan. Remi is toen wel gebleven natuurlijk. En ik ben hem toen ook gaan halen, boven in de bibliotheek.

Wat er daarna is gebeurd weet ik niet meer zo goed, ik was immers druk bezig. Af en toe ben ik wel bij Frans Milfat geweest met zijn drank. Hij kon het Flandries-bier deluxe niet zo

goed verdragen. Iets met zijn maag of zo, en af en toe ben ik hem zijn eigen bier gaan aanbieden. Tenslotte kan hij daar toch ook niets aan doen he, dat zijn maag dat niet toelaat.

Net toen ik wou gaan slapen kwam Elisa, samen met Remi de keuken binnen. Elisa vertelde me dat ze zo hadden gebofd met het eten en dat ik de complimenten dringend moest gaan in ontvangst nemen. Ze leek me een beetje vreemd, ons Elisa. Maar ja, ze had er wellicht ook enkele binnen.

Toen ik eindelijk kon gaan slapen, kwam Seraphine de trap af. Ze zei dat ik moest zeggen dat ze dringend weg moest en is toen vertrokken. Verder ben ik gewoon in mijn bed gegaan. Da's al. Want ik moet 's morgens vroeg op. Ik heb mijn slaap immers nodig, zie je. Ik heb maar laat geweten dat Bertrand was gestorven.

Marie-Antoinette Flandries - de la Fontaine

Woest ben ik. Woest. Wie zou het aandurven om mijn man te vermoorden. Wacht maar tot ik hem tegen het lijf loop, het zal zijn beste dag niet zijn. Wat moet ik nu verder zonder Bertrand. De brouwerij, daar ken ik nu eens niets van zie. En aan wie moet ik raad vragen. Remi niet, mijn dochter niet, Gabriël niet, politiek lagen de strekkingen toch een groot deel uit elkaar. Milfat misschien, ja, Frans Milfat. Maar ja, mijn man en hij konden het ook niet zo goed met elkaar vinden. Ik snap nog altijd niet hoe dat komt, Milfat is zo geen slechte mens. Maar ja, hij heeft altijd pech he. Maar daarvoor kwam u niet hé. U wou weten wat ik allemaal gezien en gedaan heb. Ik ben blij met uw medeleven, maar ja, u moet iedereen verhoren hé. Zelfs zijn dichtste familie.

Ik was dus de perfecte gastvrouw en alles was in de puntjes in orde. Ik dring daar sterk op aan, bij mijn personeel. Da's meteen een goed handelsmerk. Als alles picobello is, bedoel ik. En toen liet Martha dat dienblad met mijn fijne glazen wel vallen zeker. Ze kan toch zo onhandig zijn. Ja, toen zijn John en mijn dochter en Hilaire binnengekomen. Of neen, John was al binnen, geloof ik. Maar hij is pas na Elisa en Hilaire het salon binnengekomen.

Nu, wat ik toen gedaan heb, zoals alle anderen zeker? Op de receptie gewacht en achteraf gedronken op mijn mans overwinning. Toen heeft hij een speech gegeven en hebben we het deluxe-bier voorgesteld. Maurice, de boekhouder, heeft hem de papieren gegeven.

Daarna hebben we met de dames een beetje staan keuvelen over koetjes en kalfjes, u kent dat wel, maar het is totaal oninteressant. Toen is John er bij komen staan want hij zei dat het er bij de mannen zo serieus aan toe ging en dat hij zin had in iets vrolijkers.

Toen is mijn man naar boven gegaan om wat papieren in orde te brengen en Maurice is er toen direct achter gegaan.

Goh, u moet mij excuseren, maar ik ben zo een beetje de kluts kwijt, heel die historie. Maar ik zal mijn best doen om me te herinneren wat ik toen heb gedaan. Oh ja, met de dames hadden we afgesproken dat we een partijtje gingen bridgen, maar ik zei dat ik me eerst wou gaan opfrissen. Ooh, u denkt toch niet dat ik ...? Ik... ik ben naar de badkamer gegaan om mij op te frissen. Euh en toen ik de trap op wou gaan, zag ik dat Gabriël aan het toilet stond te wachten. En ik dacht dat Elisa op het toilet was, en dat Gabriël daarop zat te wachten.

En toen is het zo vlug gegaan hé mijnheer. Ik hoorde Martha Gillen, ik ben direct naar de trap gerend om haar te vragen niet zo'n kabaal te maken en toen is ze flauw gevallen. En ik zei nog langs mijn neus weg dat... Ooh sorry, ik kan niet meer. Ik heb frisse lucht nodig.

Maurice Degraeve

Ik ben dus de boekhouder van de familie Flandries en ik sta in voor alle papierwerk aangaande de brouwerij.

Ik doe mijn werk zeer graag. De familie is altijd vriendelijk en dat is aangenaam. Normaal kom ik 's morgens tegen negen uur om de papieren door te nemen met Bertrand en dan

werk ik verder aan de administratie tot 12.00u. Dan ga ik mee aan tafel bij de familie en in de namiddag ga ik meestal een kijkje nemen in de brouwerij. Of er nog voldoende voorraad is en zo. En éénmaal in de maand om de arbeiders uit te betalen.

Maar vandaag was een speciale dag. Want Bertrand stond op het punt om de Gouden Ketel te winnen. En natuurlijk was ik daar ook zeer blij mee want ik was dus natuurlijk zeer nauw betrokken bij de brouwerij.

Wat ik die avond gedaan heb ? Wel zeer eenvoudig. Zoals de meeste gasten. Maar ik heb me eigenlijk een beetje aan de kant gehouden die avond. Ik ben nogal bescheiden als er veel volk is.

Ik zat dus in het salon te wachten. En zat te genieten van een drankje dat James mij had gegeven. Een betere butler dan James vind je niet. Intussen liep het salon aardig vol. Marie-Antoinette was behoorlijk zenuwachtig. Nerveuser dan anders. Maar Bertrand was de kalmte zelve. Zo ken ik hem.

James en Martha liepen de hele tijd weg en weer. Plots hoorde ik een lawaai. Glas dat brak en zo. Marie-Antoinette is direct gaan kijken en ze gaf het dienstmeisje een uitbrander. Kort daarop kwamen Elisa en haar man, Hilaire, die trouwens de zoon is van de burgemeester binnen. Ook John, da's een goede vriend van Bertrand kwam kort daarop binnen. Ik denk dat hij nog wat stond te babbelen met Martha. Die twee komen goed overeen, als je 't mij vraagt verdacht goed zelfs. Maar ja.

Daarna is de jury binnengekomen en de rest is duidelijk. Bertrand won weer en Milfat kon daar weer niet goed tegen. Dat is nu eens ieder jaar hetzelfde.

Ik heb toen de speech overhandigd aan Bertrand. Mooie speech trouwens. 'k Had hem samen met Bertrand geschreven.

En dan de receptie. Je kent dat he, veel volk, ook mensen die ik nog nooit gezien heb. Knap volk ook, een madammeke, die ik nog nooit gezien had, bv. Maar ja, 't is ook altijd zo'n geharrewar hé op die feestjes. Mensen drinken en eten. Niets voor mij hoor. Ik hou het liever wat soberder. En al dat geld dat naar zo'n feestjes gaat. Mocht ik het zijn, ik zou het zeer zuinig aandoen. Al dat mooie geld weggesmeten. Ik zou zoiets niet doen. Zeker ook met zijn campagne. Hij schenkt alle cafés gratis bier om zichh te lanceren in de politiek. Maar ja, als je zelf het geld hebt, hoef je je daar geen zorgen om te maken hé, hoeveel alles kost.

Wanneer Bertrand is weggegaan ? Weet ik niet. Er waren al enkele gasten weg en Bertrand wou nog wat gaan werken aan het Deluxe-bier. En hij wenkte mij en toen hebben we nog enkele contracten getekend. Hij was in een goede bui.

Daarna ben ik weggegaan want het was al laat. Recht naar huis ja.

Séraphine Delanghe

Waarom ik eigenlijk aanwezig was in het huis. Wel, sedert ik bij mijnheer de Burgemeester werk, kom ik eigenlijk niet veel meer buiten. En er was die avond toch niemand thuis geweest bij de burgemeester, bedoel ik. En ik dacht dat ik wel eens mee kon gaan. Niet langs de voordeur natuurlijk, want tenslotte ben ik daar weggegaan. Allé, niet dat ik dat toen wou, maar Bertrand hamerde erop dat het zo beter zou zijn. En Marie-Antoinette vond dat ook. Wat ik eigenlijk nog altijd niet snap. Het is toch niet haar kind.

Bovendien was het al een hele poos geleden dat ik Remi nog had gezien en het was zijn verjaardag geweest en ik had hem er nog niet mee kunnen feliciteren. Ik weet dus eigenlijk niet wat er die avond is gebeurd. Ik heb slechts een paar mensen ontmoet. De rest van de familie weet eigenlijk niet dat ik daar die avond ben geweest. En zo'n nare historie natuurlijk. Maar in de hemel zullen er ook wel een pak vrouwelijke engeltjes zijn zeker waar mijnheer zich zal achter reppen.

Ik zat dus in de keuken, bij Lucas, een schat van een kok en altijd lekker eten, en die is toen Remi gaan halen. Hij zat in de bibliotheek te lezen. En ik heb toen een poos zitten babbelen ermee.

Toen hoorden we de bel en kort daarop is Remi ook naar het salon gegaan om de uitreiking bij te wonen. Ik ben toen in de keuken blijven zitten. Een hele tijd hoor. Maar ik werd het zo stilletjesaan beu en ging maar door het huis op zoek. Toen ik door de hal liep, botste ik op een journaliste. Ze was op zoek naar het toilet, maar dat was bezet. En die mevrouw leek precies onthutst dat ik daar passeerde. Net alsof ze een slecht geweten had. Maar ik kan me dat hebben ingebeeld. Ze was in ieder geval zeer zenuwachtig. Misschien had dat wel te maken met het feit dat ze journaliste was, zoals ze zei tegen me. Ik ben toen terug naar de keuken gegaan.

Haar naam, oh dat ben ik in al die emotie van een echte journaliste te ontmoeten totaal vergeten. Maar dat doet er in feite niet toe.

Ja, ik ben toen naar boven gegaan. Hoe weet u dat? Ah ja, natuurlijk. Lucas natuurlijk. Ja, toen ik naar beneden ging, kwam ik hem tegen het lijf. Ik ben toen onmiddellijk daarna naar huis vertrokken, want ik was daar eigenlijk niet langer nodig.

Of ik boven nog iets heb gezien of gehoord. Gezien, neen, maar ik weet niet of ik u dat eigenlijk mag zeggen, maar ik heb wel iets gehoord. Ik hoorde namelijk Bertrand en Maurice naar boven komen, en aangezien het beter was dat Bertrand mij niet zou zien, heb ik me maar in één van de kamers verstopt. Het ging er nogal heftig aan toe dat wel. Niet de vriendelijke en gemoedelijkheid zoals je zou verwachten.

Wat zeiden ze ook al weer.

"Het is niet de eerste keer dat ik merk dat mijn winst niet gelijk is aan de omzet van het bier." Hij verdiende te weinig volgens wat hij verkocht zei hij. En iets over een casino dat hij zou bezoeken of zo. En dat Maurice er veel geld zou doordraaien. Veel meer dan hij in feite verdient.

Maurice zou nog vijf dagen hebben om zijn rekeningen te vereffenen, zo zei de mijnheer. Toen zijn ze verder gewandeld en heb ik niets meer verstaan. Ik ben toen maar vlug naar huis geweest. Want ik was al te lang in huis.

Martha Vanderkere

Ik was al de hele dag druk bezig, want alles moest perfect in orde zijn. De mevrouw en James hamerden er op dat alles ppicobello was. Dus veel tijd had ik niet die daag om op alles te letten. Ik ben er trouwens nog altijd niet goed van. Onze mijnheer gestorven.

Wat ik op die receptie gedaan heb? Da's nogal duidelijk zeker? Hapjes en drankjes rondragen. Ik had mijn handen vol. Ook gasten ontvangen en binnenlaten, ja.

Ik heb toen inderdaad een dienblad met glazen laten vallen. De mevrouw en James hebben me er daar van langs gegeven. Ik moest meer huilen dan lachen op dat moment. En het was dan nog mijn schuld niet. Die lieve mijnheer John had mij aan het schrikken gebracht. Echt waar! Ik zou dat waarschijnlijk beter niet zeggen, maar hij had eens in mijn achterwerk geknepen. Maar niet hard hoor. Veel zachter dan dat Bertrand dat doet. Die kan zo nooit eens gevoel hebben. En het blijven tenslotte uw bazen, hé. Maar John is wel een hele lieve man. Grappig en zo. En hij heeft mij toen geholpen bij het opruimen van de scherven.

Elisa en haar man Hilaire zijn toen ook binnengekomen, ja.

Ik kan u eigenlijk niet veel vertellen, hoor. Ik was voortdurend bezig. Toen de meeste gasten weg waren, ben ik met het afruimen begonnen. En dan moest ik van James de eetkamer in orde zetten.

Ik ben toen naar boven gegaan om de kamers klaar te maken. En toen ik de diensttrap omhoog ging, dacht ik dat ik het belletje hoorde en dat mijnheer iets nodig had. Mijnheer drinkt namelijk graag nog een glaasje bier als hij aan het werk is. Dus ging ik naar de werkkamer van de mijnheer. Ik klop en ga binnen, zoals we dat altijd doen als ze gebeld

hebben en dan, ... 't Is verschrikkelijk. Nog nooit zag ik zoiets ergs. Ik kon niet meer. Ik ben toen langs de grote trap naar beneden gerend. Ik was totaal de kluts kwijt. Het schijnt dat ik toen ben flauw gevallen. Van de rest weet ik niet veel meer.

Remi Flandries

Ik vind het zeer erg, mijn vader zo gruwelijk vermoord. Maar wie doet nu zoiets ? Dat vraag ik me af. Het moet toch een krankzinnige zijn geweest. Dat kan toch niet anders.

Maar u wou weten wat ik die avond heb gedaan. Wel, ik zat in de bibliotheek te lezen. De gasten kwamen al binnen. Maar ik ben pas later naar het salon gegaan. Al die drukte is niets voor mij. Lucas verscheen plots en zei dat er bezoek was in de keuken. Het bleek mijn moeder te zijn. Als er iets gebeurt, is ze er graag bij. Ze had weer vanalles te vertellen.

Na de uitreiking wou ik nog even goeiedag zeggen tegen mijn moeder, maar ik vond haar niet direct. Net toen ik naar boven wou gaan, zag ik mijn zus, die me vanalles te vertellen had. Ze nam me mee naar de keuken en vroeg Lucas even de complimenten voor zijn kookkunsten in ontvangst te gaan nemen. We zaten daarna alleen.

Wat ze me wou vertellen ? Neen, dat kan ik echt niet zeggen. Dat kan ik echt niet doen. Hoezo, dat is belangrijk voor uw onderzoek ? Dat snap ik niet. Het is toch niet aan mij om door te vertellen wat ze te zeggen had.

U wilt het absoluut weten ? Goed, ok. Zolang het maar binnen de geheimhouding van uw dossier valt. Ze vertelde me... dat ze... dat ze.. zwanger is. Zo nu weet u het. Maar gezien al die heisa hier, zou ik er nog maar niet te veel van zeggen, hoor.

Toen is ze weer naar het salon gegaan en ik wou boven nog wat gaan lezen, maar ik had mijn boek in de eetkamer laten liggen en ben toen gaan lezen in de bibliotheek, of neen, sorry, in mijn kamer.

Totdat ik Martha hoorde gillen. Ik ben toen direct naar beneden gelopen, of neen, de andere heren van het gezelschap zijn naar boven gekomen en daar heb ik me bij hen gevoegd.

Elisa Deschutter

Mijn man en ik zijn even na John Bridges binnengekomen. Er was net een ongelukje gebeurt met enkele glazen in de hal. En ons moeder was direct nerveus en kwaad natuurlijk. Ze is toch zo vlug van streek. Maar ik moet zeggen dat ze zich na de moord op mijn vader zeer sterk houdt.

We zijn dus binnengegaan en heel de tijd in het salon gebleven. Een beetje met iedereen gebabbeld. De rest weet u en hebt u waarschijnlijk al vele malen gehoord.

Wat ik persoonlijk heb gedaan ? Nou, eenvoudig, zoals ik al zei in het salon gebleven. Behalve tegen het einde van de avond. Met de dames zouden we een partijtje bridgen. En toen wou ik me even gaan opfrissen. James had al de hele tijd lekkere hapjes rondgedeeld en ik zei dat ik op mijn lijn moest letten.

Toen ik in de hal was, zag ik mijn broer. Hij was precies de kluts kwijt en hij was zijn bril verloren. Of neen, het was zijn monocle. Ik ben toen mee gaan zoeken. Ook in de keuken. Daar zat Lucas en die is toen kort nadat wij daar waren binnengegaa, de complimenten in ontvangst gaan nemen bij de gasten.

We hebben toen wat gepraat over vroeger, Remi en ik. Goh, zo van die kleine dingen, herinneringen, dat we vroeger altijd in de brouwer gingen spelen en zo. Ik zeg het, kleine dingen die niet interessant zijn voor een inspecteur als u.

Na een tijdje ben ik uit de keuken weggegaan om me bij de dames te voegen voor een spelletje. Remi is mij gevolgd zag ik. Maar hij ging de eetkamer binnen om een boek te halen en is dan naar boven vertrokken.

En kort daarna hoorden we dat mijn vader zo gruwelijk was vermoord. Alléz, wie kan nu zoiets gedaan hebben. Zo'n brave man, hij heeft in heel zijn leven niemand kwaad gedaan. Ooh, sorry, ... ik...

Hilaire Deschutter

Ik kan waarschijnlijk heel weinig toevoegen aan wat mijn vrouw heeft verteld. Maar ik zal toch een poging doen om u te helpen. Ik wil immers, evenals de rest van de familie, de absolute waarheid over de dood van mijn schoonvader.

Toen we waren binnengegaan, gingen we bij de rest van de genodigden staan wachten. Ik heb toen nog een praatje gemaakt met Bertrand. Over zijn politieke campagne en dat hij in ieder café een gratis vat bier schonk om zijn politieke campagne op gang te trekken. Maar dat doet er niets toe. Politiek gezien zou hij het waarschijnlijk toch niet halen van mijn vader, de burgemeester.

Ik koester inderdaad ook politieke ambities. Maar nu nog niet. Ik ben ten eerste nog veel te jong en ten tweede is mijn vader nog burgemeester. Hij kan nog vele jaren weg. Maar ik dwaal af.

Mijn vader is toen, samen met de jury bij ons aangekomen en toen is heel de ceremonie gestart. Met veel blabla, je kent dat ongetwijfeld.

Het spijt me maar ik ben daar zeer slecht in hoor in zulke zaken. Mijn geheugen is als een zeef. Mijn vrouw kan dat allemaal veel beter. Wat is er nog allemaal gebeurd ? Laat me even denken.

Wat de anderen gedaan hebben, weet ik natuurlijk niet. Want stel dat ik mij daar nog eens mee moet bezig houden. Ik heb genoeg werk om voor mezelf te herinneren wat ik die avond heb gedaan.

Ik ben, geloof ik, de hele avond in het salon gebleven. Tot we nog enkel met een paar mensen overbleven. Toen zijn we met de heren buiten een sigaar gaan roken. Mijn vader moest eerst nog een plasje doen. Hij had weer te veel Flandries-bier gedronken. John was er ook bij en ik ook dus. We stonden daar dus te roken en ik vond dat er nog een cognacske ontbrak en ben toen James gaan vragen of hij ons nog wat kon komen brengen. En enkele minuten later was hij daar al met onze bestelling. Ja, ik geloof dat het zo moet zijn gegaan.

En even daarna deed Martha die gruwelijke ontdekking. Die dingen gebeuren, hé, inspecteur, maar de vrouwen maken daar altijd zo'n heisa van. Het is natuurlijk jammer dat zoiets moet gebeuren, maar het leven gaat verder. Ik ben er eerlijk gezegd ook niet goed van, maar mannen mogen hun gevoelens niet tonen, hé. Ik vind het ook vreselijk voor Elisa en haar moeder.

Gabriël Deschutter

Ik ben pas later, samen met de rest van de jury, aangekomen bij het huis. James deed als gewoonlijk de deur open en we zijn binnengegaan. Daar heb ik zowel Frans Milfat als Bertrand een hand gegeven. Daarbij zei ik hem dat ik weer eens verlangde naar zo'n lekker schuimende pint van hem. Maar enfin, ik deed mijn woordje en dan Bertrand ook natuurlijk en er intussen ééntje drinken. En één is geen natuurlijk. Ja, er is ook gesproken over politiek. Met de verkiezingen voor de deur, wat wil je. En zeker nu met het feit dat Bertrand zich ook kandidaat stelde. Maar ik denk niet dat veel mensen zijn campagne au sérieux nemen. Hij mag dan nog wel vaten bier wegschenken, het is tenslotte de politieke boodschap en de waarden die tellen, hé. Neen, ik was er tamelijk gerust in dat ik weer zou

winnen. Bovendien zit het bij ons ook al jaren in de familie. Het burgemeesterschap, bedoel ik. Oh neen, we maken daar geen ruzie over, Bertrand en ik. Bovendien is zijn dochter mijn schoondochter. Een lief meisje, ze zou niemand kwaad doen.

Ik ? Ja natuurlijk komt het mij politiek goed uit. Mijn voornaamste tegenstander weg. Eerlijk gezegd had ik het zo nog niet bekeken. Hoe durft u trouwens zoiets te beweren ? En iemand in mijn positie zou toch zijn handen niet vuilmaken gewoon omdat hij een politieke concurrent heeft. Dat is toch al te gek. En de verkiezingen waren nog niet eens begonnen. Onze families onderhouden bovendien goede contacten met elkaar, hoor. Niet alleen zijn onze kinderen met elkaar getrouwd, maar als er iemand in de nood is, dan helpen we elkaar waar het kan. Neem nu één voorbeeld. Séraphine bijvoorbeeld werkte vroeger als dienstmeid bij Flandries. Maar na die affaire heeft Bertrand mij vriendelijk gevraagd om hem een dienst te bewijzen. En zo werkt Séraphine nu als dienstmeid bij ons. Een hele goede trouwens, Bertrand had haar nooit mogen laten gaan. Maar Marie-Antoinette heeft daar anders over beslist. Ja ze kan soms nogal vreemd zijn in haar gedachten. Maar enfin, u wou weten wat ik toen heb gedaan.

Salen met mijn zoon ben ik toen aan de praat gegaan. Het was al een tijdje geleden dat ik hem nog had gezien. Toen was er plts die ruzie tussen Milfat en Bertrand. En Frans was nogal aangeschoten en van dronken mensen kun je niet zo goed inschatten wat ze zoal gaan doen, hé. Hun daden zijn nogal onvoorspelbaar. Neen, ik wijs niemand aan als schuldige. Alhoewel, hij is toen weggegaan en zo. En we hebben hem pas op het einde teruggezien. En ik maar de hele tijd wachten voor het toilet. Ik heb daar zeker een kwartier alleen in de gang staan wachten. Marie-Antoinette passeerde daar ook en zei toen dat ze haar neus ging poederen en ik bleef maar wachten voor het toilet. We maakten zo een grapje dat vrouwen meer werk hebben aan hun toiletage dan mannen. Ja, zo zei ze het, toiletage.

Ik was op de duur het wachten moe en ben terug naar het salon gegaan. Iedereen was weg, behalve James en die zei dat de heren buiten een sigaar gingen roken. Ik vertelde hem er nog bij dat hij eens het slot moest gaan nazien en ben toen ook naar buiten gegaan. John stond daar al en even later is mijn zoon ook gekomen. Hij moest zijn jas nog halen of zoiets.

Even later is James ons een degustiefke komen brengen. En vanaf dan weet je het waarschijnlijk al. Martha was totaal de kluts kwijt. Ze is zelfs flauw gevallen. Ik heb toen een beetje de leiding genomen en heb aan de dames gevraagd om Martha te verzorgen. En wij zijn toen op onderzoek gegaan. En zo hebben wij hem dan gevonden. Dood. We hebben niets aangeraakt en ik heb toen direct de politie laten halen.

Elvira Van Sandt

Ik heb daar eigenlijk niets mee te maken hoor met heel die zaak. Ik vind het zelfs erg dat u mij daar in betreft. Ik ken die man nauwelijks, laat staan de rest van de familie. Ik heb ze amper een klein momentje gezien, in het salon. Voor hetzelfde geld was ik bij een ander huis gestopt. Ik had namelijk een probleem met mijn paardenkoets. U hebt geen paardenkoets gezien. Oei, wat zei ik dan ? Neen, ik had problemen met één van mijn paarden. Er was iets met zijn hoeven en moest naar een smid. Het dier kon nauwelijks nog lopen. Ik ben toen aan het eerste het beste huis gestopt en ben daar gaan vragen of ze mij de weg konden wijzen naar de dichtstbijzijnde smid. Maar de butler zie dat ze daar geen tijd voor hadden, want er was een feestje bezig of zoiets en hij verzocht me bij de overige gasten te gaan wachten. Tot het wat kalmer was althans en hij mij de weg kon wijzen.

Ik kon toen natuurlijk niet weigeren, hé mijnheer. Zo'n feestje met al die lekkere hapjes en zo. Ik kon daar natuurlijk niet van blijven, van die lekkernijen. Hoe zou u zelf zijn ?

Maar met heel die affaire had ik echt niets te maken. Ik heb niets gezien en niets gehoord. Ik heb de hele avond braaf in het salon zitten wachten.

Oh, dat. Ja, ik ben wel even naar het toilet gegaan. Als dat al niet meer mag. De eerste keer toen ik wou gaan was het bezet. Dat was nadat die dronken man ruzie had gemaakt met die andere man, de heer des huizes. Enfin, ik liep in de hal op zoek naar het toilet, toen ik zo hevig schrok, ja. Ik liep daar tegen een andere dame aan. Ze was niet zo deftig gekleed als de andere gasten, maar het was ook geen dienstmeid. Het was precies een gewone bezoeker. Die wou kennelijk naar boven gaan en aan haar vroeg ik waar het toilet was. En het was dus bezet. En toen ben ik weer naar het salon gegaan.

Zeg, mijnheer, dat is toch niet fatsoenlijk, zo'n ondervraging. En ik heb er niets mee te maken. Nu wil u nog weten wanneer ik ben weggegaan ? Dat weet ik niet meer. Ik ben eigenlijk daar gebleven.

Ah, ja, de butler zei op een gegeven moment dat hij nu wel tijd had om mij te helpen en hij verzocht me nog even in het salon te wachten terwijl hij de paarden terug van het binnenplein zou halen.

Wat is er met mijn jas ? Ik heb hem inderdaad mijn jas gegeven. Wat is daar nu zo vreemd aan ? Die inspecteurs toch. Ze willen alles weten. Straks wilt u nog weten wat ik heb gegeten. Ik zeg het u nogmaals, ik heb met de hele zaak niets te maken.

Nou vraag ik me toch af waar ik mijn jas heb achtergelaten, want ik heb hem dringend nodig.

Deel 5 : De motieven

Maurice Degraeve

Is de boekhouder van Flandries. Al jarenlang heeft hij geld teveel aangerekend voor verschillende diensten, die hij nooit heeft laten doen, en voor nep-aankopen. Zo heeft hij al een schoon spaarcentje aan de kant gezet. Nu is hij daar, nog niet zo lang geleden, eens voor op het matje geroepen bij Bertrand. Die heeft hem eens ondervraagd. Maurice ontkende natuurlijk alles en gaf er nogal een vreemde draai aan door te zeggen dat de meer-uitgaven die hij had gemaakt naar een beleggingsfonds gingen, die Bertrand dan veel geld "zouden" opbrengen. Daarna liet Bertrand hem gaan. Doch eerst zei hij "Je krijgt nog een laatste kans, ik ben een goed man en wil je de kans gunnen om je fout terug recht te zetten. Als je tegen het einde van de week alle geld aan mij hebt teruggegeven, dan is het voor mij zand erover. Ok ? Maar is dat niet het geval, dan zal ik je moeten aangeven aan de politie. En wat dan de gevolgen zullen zijn, kan ik je niet zeggen, alhoewel je waarschijnlijk een vermoeden hebt."

Jammer voor Maurice, maar het is praktisch onmogelijk om binnen zo'n korte tijd alle geld terug te betalen. Hij is een fervent gokker. Jammergenoeg een slecht gokker en hij zit al zwaar in de schulden, die hij maar bij mondjesmaat kan terugbetalen, door geld te ontduiken van Bertrand. De enige manier die overblijft voor Maurice, is Bertrand uit de weg te ruimen, zodat niemand anders te weten komt wat er met dat geld is gebeurd.

John Bridges

Engelsman, is al jarenlang bevriend met Bertrand, want vroeger zaten ze op dezelfde kostschool in Zwitserland. John woont nu sinds een poos in België en brengt Bertrand wel zeer regelmatig een bezoekje. Meer nog, hij bezoekt het huis Flandries ook wel eens buiten het medeweten van Bertrand om. Zijn minnares woont namelijk daar. Het is Martha Vanderkere, de dienstmeid van de familie Flandries. De knappe Martha had vroeger een relatie met Bertrand zelf, en nu nog, maar ze houdt sinds kort de boot een beetje af bij Bertrand. Sedert ze verliefd is op John wil ze zo vlug mogelijk weg bij Bertrand. En dan niet om te gaan werken bij John, maar om er al vrouw des huizes te wonen.

John zelf wil de confrontatie niet aangaan met Bertrand, om hem niet te kwetsen a) omdat hij Bertrands minnares heeft afgepakt en b) omdat Bertrand toch Martha niet zou afstaan aan hem (Owee ook de schande !) John ontdoet zich dan op een meer gruwelijke manier van Bertrand, temeer omdat hij niet langer kan verdragen dat Bertrand nog rotzooit met Martha. Jaloezie en compassie !

Martha Vanderkere

Heeft dus al jaren een relatie met Bertrand, maar is dat nu beu. Omdat ze nu verliefd is op John en daar wil gaan wonen. Maar Bertrand is nogal een opdringerig type is, wil hij haar niet lossen. Bertrand was op relationeel vlak altijd een beest en een egoïst geweest. 't Was altijd in zijn voordeel of op zijn manier. Bij John was dat totaal anders. Ze kon John vertrouwen en hij kon zo goed met de gevoelens van Martha omgaan. Martha is het beu om onder het juk en bevel van Bertrand te leven en besluit op een hardhandige manier een einde aan dit nare geval te maken.

Lucas Spillevoet

Kan er nog altijd niet over dat Bertrand in die tijd "zijn" recept voor het beroemde Flandries-bier heeft gepikt. Hij werd daarvoor wel in het begin wel voor betaald, maar nu hij ziet dat het bier veel succes heeft, wil hij meer. Hij wil een deel van de vele winst die

Bertrand opstrijkt voor zich hebben. Bertrand wil daar niets van weten omdat hij zegt dat hij vroeger eerlijk het recept gekocht heeft en dat hij hem dus eigenlijk niets meer moet betalen. Al jaren zint Lucas op een subtiele manier op wraak. Daarom spionneert hij nu al een tijdje voor de concurrent Frans Milfat. Die betaalt hem wel rijkelijk voor de recepten die hij doorspeelt. Althans de varianten van het Flandries-bier. Zo hoopt Lucas dat het Flandries-imperium ten onder gaat ten voordele van Milfat; die met het kopen van de recepten meer klanten (bierconsumenten) hoopt te lokken. Als Lucas hoort dat de "Gouden Ketel" dit jaar naar Bertrand Flandries gaat, kan hij dat niet langer aanzien. Weeral strijkt Bertrand de eer op met het recept dat hij, Lucas, heeft bedacht. Moord lijkt hem een ultieme wraakactie.

Remi Flandries

Sedert hij te weten is gekomen dat hij eigenlijk een onwettig kind is van Bertrand en Marie-Antoinette, merkt Remi vaker en vaker dat er minder en minder aandacht aan hem wordt besteed. Het gaat zelfs zo ver dat het voor Bertrand en M-A geen verschil uitmaakt of hij er nu is of niet. Ze doen alsof hij er niet is. Ze praten nog zelden tegen hem, zeker nu blijkt dat hij geen interesse heeft in de brouwerij. Vroeger viel hem dat zo niet op, maar de andere kinderen waren altijd meer verwend dan hij. Maar nu hij daar aan terug denkt, merkt hij toch dat hij al jaren als ongewenst wordt beschouwd. De enige die daar niet zo over denkt is Elisa, zijn halfzuster, die hem wel genegen is. Maar sedert zij getrouwd is met Hilaire, woont ze niet meer onder het ouderlijke dak. Remi voelt zich nu des te eenzamer in zijn eigen huis. En met het personeel moet hij ook al niet te veel babbelen, want dat is toch beneden zijn stand. En het huis uitgaan en op ontdekking gaan in de wereld kan hij ook niet. Daarvoor is hij financieel te afhankelijk van zijn vader. Hem vermoorden zou de oplossing kunnen zijn voor zijn probleem. Zo kan hij een deel van de erfenis binnenhalen en hoopt hij zich los te rukken uit de desinteresse van zijn familie.

Elisa Deschutter - Flandries

Zij haalt geen enkel voordeel uit de dood van haar vader. Ze zou enkel haar vader verliezen en er verder enkel nadeel van ondervinden. Geld bezit ze genoeg, de twee families zorgen daarvoor en qua standing staat ze hoog in aanzien in het dorp. Ze is immers de dochter van de rijke brouwer en getrouwd met de zoon van de burgemeester. Die zal later hoogstwaarschijnlijk in de voetsporen van zijn vader treden en eveneens een politieke rol spelen in het dorp.

Maar is zij wel zo onschuldig als ze er uit ziet ?

Hilaire Deschutter

Ook bij hem valt er niets aan te merken. Al het vorige wat bij zijn echtgenote staat beschreven, geldt dus ook voor hem. Behalve misschien dat indien Bertrand de verkiezingen wint, hij niet meer als eerste opvolger van zijn vader kans maakt om de wedde en de eert van burgemeester naar zich toe te halen.

Seraphine Delanghe

Is de echte moeder van Remi. Ze is ook de voormalige huishoudster en dienstmeid van Bertrand, met wie ze trouwens vroeger een affaire heeft gehad. Maar na de geboorte van Remi hebben ze Seraphine aan de deur gezet. En haar gescheiden van haar zoon Remi. Nu ze ziet dat Remi zich niet goed meer voelt bij de Flandries-familie, steekt dat aan haar hart.

Ze kan het niet langer aanzien dat Remi zo afziet en besluit eigenhandig de zaak recht te zetten.

Frans Milfat

De belangrijkste en enige economische concurrent van Bertrand Flandries. Hij heeft bijlange zoveel geen succes met zijn bier. Dat steekt hem een beetje en hij is jaloers op Bertrand. Na de uitreiking van de Gulden Ketel aan Bertrand, is hij natuurlijk extra verontwaardigd dat Flandries met de prijs gaat lopen en dat hij in de belangstelling staat en Milfat niet. Zo zal hij nooit in de belanstelling komen en zal zijn bier niet méér bekend raken. Al die gratis publiciteit die nu weer naar Flandries gaat. Het is niet eerlijk. Bovendien is hij in het huis van Flandries en hij loopt er al de hele tijd op zijn ongemakken bij. Temeer omdat hij voortdurend geconfronteerd wordt met Marie-Antoinette, de vrouw van Flandries, waarmee hij in het geniep wel eens durft te stoeien. Als vrijgezel kan hij dat natuurlijk. Maar haar hier voortdurend te moeten zien met zijn rivaal (terwijl die zijn handen vandaag blijkbaar nauwelijks van zijn vrouw kan houden (hij zal wel een beetje dronken zijn)), is er toch teveel aan voor Frans Milfat. Zijn gevoelens spelen hem teveel parten en in een opwelling besluit hij over te gaan op de ultieme daad : moord. En dat is voor hem twee vliegen in één slag : zijn belangrijkste concurrent kwijt en Marie-Antoinette die eindelijk 'echt' van hem kan zijn.

Marie-Antoinette

Haar motief is eenvoudig, maar daarom niet minder accuraat of belangrijk. Ze heeft al jaren een minnaar in de vorm van Frans Milfat, als haar man uit de weg zou geruimd zijn, kan ze met haar 'echte' liefde trouwen. Bovendien staat ze als eerste in rij voor de erfenis (die wel geen kleintje zal zijn). En is het ook in de eerste plaats niet daarvoor dat ze al die jaren met hem is getrouwd, voor het geld. Als lid van de arme adel ? Een verstandshuwelijk met Bertrand en ze kon op haar vroegere status blijven leven ! Het perfecte motief wellicht ?!?!

Burgemeester Gabriël Deschutter

Brouwer Flandries wil zich al jarenlang bewijzen in de politiek, omdat hij dan meer in de belangstelling zou staan en omdat dat goed zou zijn voor zijn imago "burgemeester Bertrand Flandries", dat zou toch goed staan, denkt Bertrand. Maar daar is de huidige burgemeester Gabriël Deschutter niet zo blij mee. Temeer omdat Flandries er heel wat geld tegen heeft aangegooid om zijn campagne te lanceren. Zo schonk hij aan de bevolking per weekend wel ergens een gratis vat weg. Een succesvolle campagne, want Flandries krijgt er toch maar lekker de kiezers mee op zijn hand.

Deschutter ziet er zijn carrière niet op vooruitgaan met zo'n geduchte tegenstander. Hij vreest dan ook dat bij de komende verkiezingen, die er zeer binnenkort staan aan te komen, dat Gabriël naast de burgemeesterssjeerp zal grijpen. En dat zou hij niet kunnen verdragen. Die burgemeesterssjeerp wordt trouwens al jaren "doorgegeven" van vader op zoon. Het is als het ware traditie en hij wil de schande niet aangaan met zijn familie mocht hij volgend jaar slechts in de oppositie zitten. Daarom schakelt hij Bertrand op een subtiele manier uit op de receptie, waar Gabriël, als voorzitter van de "gouden Ketel"-commissie, de prijs moet toekennen aan Bertrand. Hij overhandigt die prijs dan ook met een brede glimlach ! Blij omdat hij weet dat het einde van Bertrand nabij is. Bovendien wie zou hem verdenken, hij zou immers breedglimlachend op de foto in de dagbladen staan samen met Bertrand Flandries.

Bertrand Flandries weet niets van Gabriëls motieven, want uitwendig kan je niets merken van de rivaliteit tussen hen, maar inwendig kookt Gabriël.

James, de Butler

Hij wordt al jarenlang onderbetaald, zo vindt hij . Omdat hij zich al jarenlang als onderkruiper en uitslover voor Bertrand moest gedragen (en bovendien supergedienstig en altijd megavriendelijk) is hij dat beu. Echt kotsbeu. Hij kan echter nergens een betrekking vinden (hij is namelijk al te oud en bovendien is er een crisis in het butlerwereldje, wegens te weinig werkgelegenheid) Hij had dat nochtans geprobeerd, doch tevergeefs. Het enige middel dat hem nog rest is : liquidatie.

Elvira Van Sandt

Draait er haar hand niet voor om om waardevolle dingen te ontvreemden. Als gelegenhedief en zakkenroller komt ze toevallig terecht in het rijke huis Flandries (ze kiest haar plaatsen om pechmethaar koets te hebben wel goed uit !). Daar wil ze haar slag slaan en ze gaat op zoek naar de kluis. Eenmaal gevonden, graait ze de dure spullen uit die kluis, maar op dat moment wordt ze betrapt door Bertrand, waarop ze niet twijfelt en in een gevecht schakelt Elvira Bertrand uit. Hij lijkt bewusteloos, maar het is echter meer dan dat. Bertrand Flandries is dood. Roofmoord !

Deel 6 : De sporen

De Bibliotheek - Biljartkamer

1. *In deze kamer ligt een keukenmes vol bloed*

"Dit slagersmes vertoont vingerafdrukken van Lucas, de kok. Het bloed werd geanalyseerd en het resultaat wijst uit dat het om bloed ging van een sappig stuk rosbief."

(Miss Marple)

2. *Er ligt een boekje en er staat een volle asbak op de tafel.*

3. *Een atlas vinden we er ook, niet in de kast, maar op het tafeltje.*

"Mijn grijze celletjes vermoeden hier een gistende drang naar ontvluchten van het heimat naar verre oorden, de wereld zien. De uitgestippelde reisroute die in een boekje op één van de slaapkamers te vinden is, lijkt op een versiertour van exotische vrouwen. Dit is geenszins de droomwereld van een vrouw maar van een heer."

(Hercule Poirot)

De Binnenkoer

Op de binnenkoer zelf treffen we drie zaken aan : sigarenpeuken, restanten van een cognacglas en een kapot parelsnoer.

Het Bureau

1. *Er ligt een parel dicht bij de kluis.*

"Dit is overmatig duidelijk. Dit zijn dezelfde parels als die van het gebroken halssnoer dat gevonden is op de binnenkoer. Iemand moet bij een ongelukkige handeling haar ketting gebroken hebben. Misschien bij het afstijgen van een paard."

(Jessica Fletcher)

2. *Achter de paravan liggen ook enkele parels.*

"De aanwezigheid van alweer een parel achter deze paravan, stelt ons in de mogelijkheid een spoor uit te tekenen die de eigenaar van dit sierraad in deze woning heeft afgelegd. Binnenkoer, kluis, paravan. In deze volgorde."

(Columbo)

3. *Naast de kluis vinden we een klein schroevendraaiertje.*

4. *Ook een kogelhuls en wat pluimpjes en stof zijn daar in de buurt te vinden. En achter de paravan ligt een kussen met een gat in.*

5. *Op het bureau ligt de boekhouding van Flandries met daarin een pamfletje over de heropening van het speelhol 'De Lustige Gokkers'.*

6. *In de agenda van Bertrand Flandries kunnen we bovendien onder andere het volgende lezen : "Boekhouder Verliespost ! - Afspraak met Maurice niet vergeten !"*

De Eetkamer

1. *Er staat een flesje met het Milfat-Etiket verborgen achter een gordijn.*

"Dit bier is gebrouwen volgens de formule van Flandries maar het blijkt toch om een minderwaardig bier te gaan. Oorzaak hiervan is het gebruik van minderwaardige ingrediënten (oa bedorven hoppe). Dit bier vertoont gelijkenissen met het bier van Milfat. Ik vermoed dat het recept van het 'Flandries'-bier in handen is gekomen van Milfat die het heeft nagemaakt. Maar de kwaliteitszorg van de ingrediënten heeft hij duidelijk verwaarloosd. Hoe het recept in handen gekomen is van Milfat, moet ik nog onderzoeken."

(Miss Marple)

1. *Waarom zijn er, net zoals in deze kamer, zoveel kandelaars in huis ?*

De Inkomhal

1. *Op de grond ligt een glasscherf.*

"Deze glasscherf is blijven liggen na de avond van de feiten. Hier is duidelijk iets gebroken. Volgens getuigen is hier een schenkblad omgevallen. Niet alle scherven werden opgeruimd. Met opzet of door onnauwkeurigheid ? De relevantie hiervan is nog niet aangetoond. Het onderzoek naar vingerafdrukken heeft uitgewezen dat de glazen proper waren. Er werd één vingerafdruk ontdekt en toegewezen aan Martha, de dienstmeid."

(Hercule Poirot)

2. *Aan de kapstok hangen twee jassen. Waaronder een vrouwenjas. In één van de zakken van die jas, zitten juwelen. Juwelen uit de kluis boven ?*

De Keuken

1. *Ergens in de keuken ligt een paraplu. Een vreemde plaats daarvoor.*

2. *Er hangt ook een kattedelletje met daarop het telefoonnummer van Frans Milfat op.*

3. *Bovendien ligt er een stapeltje geld bij, en is er een enveloppe te vinden met enkele recepten op basis van bier. Vreemd is dat het geen recepten betreft met het Flandries-bier, maar wel met het Milfat-bier.*

De Slaapkamer van James

1. *Een voodooopijpje en een doosje met naalden, waar heeft James dat voor nodig ?*
"Voodoo-verklaring Van Daele ..."

De Logeerkamer van John Bridges

1. *Wat doet dat jachtgeweer op de schouw ?*
2. *Een valies met allerlei voorwerpen staat open en bloot. Daarin vinden we onder andere een Zwitsers mes, een baseballknuppel, een tennisbal en wat lingerie.*

"Typisch Brits. Deze voorwerpen verwijzen naar een persoon die wel bereisd is. John Bridges mag dan wel een jeugdvriend zijn van de vermoorde Bertrand, wie zoveel reist, moet vele vrienden hebben. Wat lokt hem telkens weer naar Kuurne en naar het huis Flandries ? Ah, met eilandbewoners weet je maar nooit."

(Maigret)
3. *Opmerkelijk is ook de sterk geparfumeerde brief met daarop de tekst :*

"Martha, my dear, I like you so in your white apron. When will you put in on just for me ?"

De Slaapkamer van Bertrand en Marie-Antoinette

- In de kast, en bovendien nogal geheimzinnig verborgen ligt er heel wat sexy lingerie. Waaronder een set nylonkousen waarvan er één paar onvolledig is.*
- "Ik heb de weduwe uitvoerig verhoord. Tijdens dit verhoor heb ik haar leren kennen als een geheimzinnige vrouw die hunkert naar ware liefde die ze in de persoon van het slachtoffer niet heeft kunnen vinden. Zij leeft met het dilemma : kiezen voor de zekerheid en de luxe die het huwelijk haar bood en zo haar verarmde adelstand op te krikken, of het genot en het plezier van opwindende sex met bijvoorbeeld een Milfat. Zij dirkt zich graag op. Haar collectie sexy lingerie had ze niet voor Bertrand. Waarom anders zo goed verstopt in de koffer op de slaapkamer ?"
- (Derrick)*

De Slaapkamer van Remi

1. *Op het nachtkastje ligt een cadeautje. Een zilveren aansteker, losgewikkeld inpakpapier en een kaartje erbij :*

"Proficiat, van je echte mama die jou zo graag ziet. -S-"
2. *Twee asbakken staan op de schouw. De ene boordevol sigaretten, de andere vol lucifers. Verder in de kamer ook rookgerief en een sigarettenkoker.*
3. *Wat doet dat album met prenten van mooie vrouwen in zijn kastje ?*
4. *Een vreemd flacon met after-shave zien we ook staan.*

"Dit flacon genoot om de een of andere reden mijn volle aandacht. De geur intrigeerde mij. Het blijkt niet om een parfum te gaan maar om een after-shave, gemaakt van extracten uit exotische planten. Iemand moet Remi hiermee willen verleiden hebben. Deze after-shave werkt als een drug. Men gaat zich nutteloos scheren omwille van deze after-shave. Het maakt de gebruiker bronstig. Uit recente

literatuur heb ik geleerd dat het ruiken aan de plant waarvan die extracten afkomstig zijn, kan leiden tot hallucineren en verlies van zelfbeheersing."

(Miss Marple)

5. Een medaillon met daarin de foto van Séraphine, vinden we tenslotte ook in de slaapkamer van Remi.

De Woonkamer

1. De Gouden Ketel staat op de kast. Nutteloos geworden na de dood van zijn eigenaar.
2. De uitgeschreven speech van burgemeester Gabriël Deschutter vinden we er ook terug.

Het WC

1. Aan de wc-deur hangt een bos sleutels.

"Wat doen deze sleutels aan de deur van het toilet ? Hiermee is iemand bevrijd. Wie ? Waarom moest deze toiletbezoeker bevrijd worden ? Wie heeft gebruik gemaakt van deze sleutels ? M.a.w. wie heeft deze sleutels in bezit ?"

(Philippe Marlowe)

2. Binnenin het wc staat ook een klein bokaaltje met een nogal vreemde vloeibare inhoud. Is dat de maaginhoud van iemand of wat ?

"De inhoud van dit flesje bevat resten van bier dat is gebrouwen volgens de formule van Flandries maar het blijkt toch om een minderwaardig bier te gaan. Oorzaak hiervan is het gebruik van minderwaardige ingrediënten (oa bedorven hoppe). Dit bier vertoont gelijkenissen met het bier van Milfat. Ik vermoed dat het recept van het 'Flandries'-bier in handen is gekomen van Milfat die het heeft nagemaakt. Maar de kwaliteitszorg van de ingrediënten heeft hij duidelijk verwaarloosd. Hoe het recept in handen gekomen is van Milfat, moet ik nog onderzoeken."

(Miss Marple)

De Zolder

Mysterie en spanning op de zolder.

"Interessant gegeven."

(Sherlock Holmes)

De Overloop Boven

Briefjes van Inspector Clouseau

Deel 7 : De ontknoping

Te verkrijgen op simpele vraag aan kinderfoor@skynet.be

Deel 8 : Rolverdeling

Bertrand Flandries, de betreurde

Jan Valcke

Marie-Antoinette Flandries - de la Fontaine, zijn echtgenote

Christine Vandromme

Remi Flandries, zijn zoon

Jemar Ongenaert

Elisa Deschutter - Flandries, zijn dochter

Inge Huys

Gabriël Deschutter, burgemeester

Wilfried Dujardin

Frans Milfat, collega brouwer

Dieter Duyvejonck

John Bridges, vriend des huizes

Wim Seghers

Elvira Van Sandt, journaliste

Ann Vanderhaeghen

James, de butler

Nic Vlerick

Martha Vanderkere, zijn dienstmeid

Stephany Denhaene

Maurice Degraeve, zijn boekhouder

Willy Denhaene

Lucas Spillevoet, zijn kok

Luc Vandromme

Séraphine Delanghe, oudgediende

Ilse Huys

Commissaris B.

Benny Staelens

Deel 9 : Epiloog : uitleg moordsteuntje, met dank aan, bedoeling kinderfoor...

De Kinderfoor

Wellicht zijn wij, de Kinderfoor, geen onbekenden meer in Kuurne. We zijn waarschijnlijk bekend omwille van die Kinderfoor, de tweejaarlijkse kinderhappening op het marktplein in Kuurne.

Voor ons is het hoogtepunt dan ook die septemberdag waar alle kinderen naar hartelust mogen spelen, ravotten, ontdekken, beleven, avonturieren, dingen ondergaan, bewonderen, ...

Het is een dag waar kinderen baas zijn en waar de grote mensen enkel mogen toekijken vanop een afstand. Iedereen kan, van jong tot zeer jong zijn of haar hartje komen ophalen op de Kinderfoor.

Voor de tweede keer valt de Kinderfoor samen met de Jeugdfeesten, zodat het weekend goed gevuld is. Maar ook vroeger kwamen de kinderen, toen nog met de karren, naar het centrum om er hun dagje te beleven. Al ... jaar lang. Dit jaar zijn we dan ook al aan de ... editie van de Kinderfoor toe.

Steuntjes ?

Maar omdat organiseren ook uitgeven betekent, en dus wel wat kost, hebben wij de steuntjes in het leven geroepen. Met wisselend succes trouwens. Maar wel altijd in een thema gegoten. Zo herinneren we ons het Noordzeesteuntje, het Zwinsteuntje, het High Societysteuntje, ... Soms meermaals per jaar, soms ook geen enkele keer.

Dit jaar was het dus het Moordsteuntje. Wat voor ons begon als een horrorsteuntje, groeide al vlug uit tot wat het is geworden. Een interactief steuntje waar er niet alleen "gesteund", maar ook intensief gezocht kon worden naar de moordenaar op Bertrand Flandries. Dit in het unieke kader van het Huis Andries. De afwezigen hadden, om het nog maar eens clichématig te zeggen, weer ongelijk.

Dat het zo'n succes zou worden, had niemand van ons durven hopen. Temeer omdat het enthousiaste publiek fanatiek de verschillende verdachten op de rooster legde. Wij van de Kinderfoor zijn al stiekem aan het dromen van een vervolg. U hoort dus nog van ons.

De Berenfoor

Ter gelegenheid van 875 jaar Kuurne sloegen wij onze tenten op in het huis Vandeneynde (Ja, we hebben iets met leegstaande huizen ! Wie trouwens een tip heeft, waar het volgende project zou kunnen doorgaan, geeft gerust een seintje).

Bijna alle Kuurnse kinderen stonden vorig jaar gedurende twee weekends hun troetelbeer af. Meer dan duizend beren en beertjes vonden een plaatsje in het berenbos, de berenkeuken, de berenkliniek, de berenruimte, de noordpool, het berenkasteel, de cinema, ... Volgens goede berichten vonden de beren het zelf een toffe vakantie tussen hun vriendjes en vriendinnetjes. 's Nachts leidden ze zelf een eigen leven, zodat we hen 's morgens weer allemaal op hun plaats moesten zetten.

Een berenbier uit de Ardennen kon ook voor heel wat bekoring zorgen voor de ouders. En dat terwijl de kinderen nog maar eens lieten zien waar hun beertje net stond opgesteld.

De Kinderfoor dankt :

De Familie Andries
Jan Valcke
Commissaris Benny Staelens
Willy Denhaene
Nic Vlerick
Wouter Maertens
Johan Moerman
Natalie Lagae
Fotograaf Geert
Dr Baekelandt
Alex Vandenbogaerde
De Metser
Het Gemeentebestuur
Het feestcomité
De meubelleveranciers
Ivan Messelier en Jeroen Dujardin
De medewerkers van de trailer
De bouwmaatschappij Eigen Gift, Eigen hulp
De politie van Kuurne

De familieleden van de kinderfoorleden voor de zovele avonden dat we weer eens niet thuis waren.

De leukste verhalen die de verdachten ondergingen.

De meeste kinderfoorleden zijn geen geboren acteurs, maar dat vermoedde u wellicht al. Toch moest er vaak gelogen worden en des te meer geïmproviseerd. We konden het ons immers niet veroorloven door de mand te vallen of ontmaskerd te worden. De moordzaak mocht immers niet te vlot ontrafeld worden.

Uw verregaande vragen en het feit dat onze research maar tot een bepaalde hoogte ging, dreef vele kinderfoorleden tot hun eigen fantasiegrens.

U, nieuwsgierige detective zoals u bent, wilde dikwijls net dat tikkeltje meer weten. Die smeuge details, die dwaalsporen waarop u dieper wou ingaan. Dat stond allemaal niet in het scenario, maar werd vaak ter plekke verzonnen.

Dat maakte het extra moeilijk om niet te verzinken in dat web van leugens en intriges dat we uiteindelijk zelf hadden opgebouwd.

Heel dikwijls konden we dan onze lach niet bedwingen na vragen, die niets met de moordzaak te maken hadden, of die te vergezocht waren. Wij wisten immers meer...

We laten u dan ook graag meegenieten van enkele pittige verhalen...

- Eerst en vooral was er de uurverwarring. De verdachten waren allemaal op hetzelfde feest, maar de énen aten hun hapjes om 17u terwijl de anderen, op datzelfde feest, pas

om 21u aan tafel gingen. Zo ook met de aankomsttijden. Nou, was dat even verwarrend !

- Eén van de onderzoekers vroeg aan John Bridges hoe hij zijn geweer had gekuist, terwijl Wim Seghers nauwelijks weet hoe zoiets werkt.
- Aan Elvira Van Sandt werd gevraagd of ze een koets had met of zonder paarden.
- Nadat enkele detectives het wc hadden onderzocht op sporen, vonden ze daar opgedroogde voetstappen. Burgemeester Gabriël Deschutter mocht zijn voetzolen laten opmeten. Eigenlijk waren die opgedroogde voetzolen het resultaat van een slechte 'join' of afsluiting van ons toilet. En dat had nu eens niets met de moordzaak te maken.
- Toen een speurder had ontdekt in de getuigenis van Remi dat Elisa, zijn zus dus, zwanger was, trok hij stante pede naar haar toe met de vraag : "Wanneer heb jij voor het laatst je regels gehad ?" Van een indiscrete vraag gesproken.
- In een heuse 'Marc Verwilghen'-stijl waren er ook onderzoekers die tegelijk Remi en Elisa aan een kruisverhoor onderwierpen. Toen er tegenstrijdigheden in hun verklaringen werden ontdekt was dan ook de repliek : "Eén van u beiden liegt, één van u spreekt dus niet de waarheid !"
- Kok Lucas Spillevoet heeft niet veel verstand over de maaltijden van vroeger. Toen enkele rechercheurs hem vroegen wat hij had klaargemaakt, antwoordde hij dan ook direct : "Witloof met Garnaaltjes !" De dag daarna nam hij zijn scenario nog eens door en ontdekte dat er sprake was van een breughelmaaltijd.
- De strafste vraag ging toch weer over het kleinste kamertje in het huis. Iemand vond het immers relevant om de volgende vraag te stellen aan Elvira Van Sandt : "Was het, op de avond van de moord, wc-papier mét of zonder bloempjes !"

RECENTIES

- "Prachtige samenstelling. Alles volgt goed bij elkaar. Niet gemakkelijk!!" (B.M.)
- "Proficiat aan de Kinderfoor. Het is prachtig, volgend jaar weer zoiets prachtigs" (S.C.)
- "Verschrikkelijk goed. Het was boeiend en heel minitueus en het was een goed alternatief om de zaterdagavond door te brengen. Ik heb me geamuseerd en het zat goed in elkaar - Proficiat" (R.D.)
- "Zalig vermoeiend, beestig goed. Eens een alternatief voor een avondje uit te gaan. Gewoonweg de max!" (E.D. – F.D. – N.A. – R)
- "Zeer goed georganiseerd. Zou meer iets in dien aard moeten gebeuren. Kuurne zou daarmee op de eerste plaats komen in West-Vlaanderen. Doe zo voort!" (L.V.)
- "OK – heel goed – te moeilijk" (F.B.)
- "Ik wil de vzw Kinderfoor feliciteren met het crimineel moordsteuntje. Jullie plannen zijn geweld(dad)ig." (A.D.G.)
- "Agatha Christus heeft volledig afgedaan. Wanneer komt het volgende verhaal uit?" (J.V.)
- "Een schitterend initiatief, hopelijk voor herhaling vatbaar. De volgende keer kom ik wat vroeger, om me wat meer te kunnen inwerken." (A.D.)

- "Moordgoed. Echt geweldig en intrigerend, houd de spanning vast van begin tot einde." (L.B.)
- "Dit steuntje zat moorddadig knap in elkaar. Proficiat!" (D.V.)
- "Zorg dat iedereen het scenario goed kent, want er zitten heel duidelijke tegenstellingen in bv. iem. Zegt iets en het staat anders op het blad" (J.V.) (n.v.d.r. verdachten kunnen soms wel eens liegen of verzwijgen)
- "Dit moordsteuntje zit knap ineen. Proficiat aan alle medewerkers. Je ziet dat jullie veel plezier gehad hebben bij het voorbereiden. Ook wij hebben ervan genoten." (N.H.)
- "Prachtig ingericht! Opnieuw een voltreffer!" (B.S.)
- "Te moeilijk voor ons, simpele zielen." (A.Q.)
- "Vormgeving dik in orde!" (B.V.)
- "Goede tips voor indien ik het zelf zou doe" (P.D.)
- "Tof maar moeilijk" (D.D.)

Het meest foute antwoord:

"Wie: zelfdoding

Wapen: niets

Motief: hartstilstand

Verduidelijking van het motief: Rémi is gekleed in het ondergoed van Elvira: corset en kousen met charetelles. Bertrand, homofiel van geboorte, moest daar even van gaan zitten waarbij zijn hart, zwak van bij de bevalling, het begaf en van z'n stoel viel. Remi heeft dan maar "rijkere" oorden opgezocht. Elvira vond de gifbeker niet." (C.O.)